

VELVET

music | art | cinema | fashion | football | events

τεύχος.05 | Σεπτέμβριος.05 | Διανέμεται δωρεάν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, ΒΙΝΤΕΟ & ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ

FOCUS

ΕΝΗΜΕΡΩΘΕΙΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΧΥΡΥΘΜΟ

ΕΝΤΑΤΙΚΟ ΜΟΝΟΕΤΕΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΠΟΥΔΩΝ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, ΒΙΝΤΕΟ & ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ, ΜΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΚΑΤ' ΕΠΙΛΟΓΗ

FOCUS ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΛΕΩΦ. ΠΑΠΑΓΟΥ 112, ΖΩΓΡΑΦΟΥ, ΑΘΗΝΑ 15772, ΤΗΛ 210 7750675 210 7771701 e-mail focus@otenet.gr site www.focus.edu.gr

1,2,3, Go!./01

faces./04

camera./06

Jim is (still?) a punk-rocker | Porn! Porn!
Porn! | films here: Νύχτες Πρεμιέρας |
Γκρατσιέλλα Κανέλλου: My very first film

art./10

View | Focus:
4th DESTE Prize

b-sides./22

Broadcast | Schema |
What would have happened if... |
D.I.Y. scene 77-82 |
Pick-up

size./28

kick-off./29
Full για τίτλο!

pot pourri./30

VELVET
τεύχος.05 / Σεπτέμβριος 05
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Διεύθυνση / Επιμέλεια:

Λάκης & Άρης Ιωνάς

Σχεδιασμός:

Άντα Θεοδωρακάκη

Ειρήνη Ζωγράφου

Οργάνωση / Προβολή:

Δάφνη Δραγώνα

Υπεύθυνη Διαφήμισης:

Χριστίνα Ροδοπούλου

Συντάκτες

(velvet mornings)

Λάκης & Άρης Ιωνάς

(art)

Ξένια Καλπακτσόγλου

Χριστόφορος Μαρίνος

(camera)

Νατάσα Παννινάκη

Αντρέας Κίκπρας

(b-sides)

Δημήτρης Βόγλης

Οδυσσέας Νικητιανός

Γιάγκος Κολιοπάνος

(size)

Asako Masunouchi

(kick-off)

Αντρέας Κίκπρας

Επίσης έγραψαν:

Ηλίας Παπαζαχαρίας

Dr. Faux

Νίκος Λιάσκας

Δάφνη Δραγώνα

Μαριλένα Σαλαμάνου

Έκδοση:

The Studio (art projects)

Μιλτιάδου 17, 4ος όροφος,

105 60 Αθήνα

T / F: 210 33 14 923

E: velvet_magazine@yahoo.gr

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

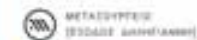
You can make it happen

velvet mornings./02

futura
books, coffee, etc.

Βίκτωρος Ουγκώ 15,
Αθήνα 104 37
Τηλ. 210 5227 711
Τρίτη-Σάββατο 11.00-24.00
Κυριακή 16.00-24.00
Δευτέρα κλειστά

Χριστόφορος Μαρίνος: Some boys are much bigger than others!

Λάκης Ιωνάς: The cool kid of death.

Γιάγκος Κολιοπάνος: Θυμάται μήπως κανείς τους James Dean Driving Experience;

Ηλίας Παπαζαχαρίας: Γίγας ο κοντός.

Αντρέας Κίκηρας: Τρέξε Τζέμις, τρέξε!

Ιένια Καλπακτσόγλου: Στο δρόμο για το Frisco σταματήσαμε στο Paso Robles για δοκιμές κρασιού α λα Sideways. Είπαμε να πάρουμε τον California State Highway 46 -έτσι σαν φόρο τιμής- αλλά είχαμε πειί τόσο οπότε ο 101 μας φάνηκε καλύτερη ιδέα. Καθ' οδόν όμως φωνάξαμε δυνατά και οι δύο: «You're tearing me apart!» όπως ο Jim Stark.

Νίκος Λιάσκας:
Πώς την έκανες έτσι την Porsche, ρε αγριόφλωρε???

Δημήτρης Βόγλης: Take it or leave it.

Δάφνη Δραγώνα: Ο θρύλος του να μένει κανείς για πάντα νέος...

Οδυσσέας Νικητιανός:
«James Dean Is Not Dead»
Steven Patrick Morrissey

Νατάσα Γιανναράκη: Συγκλονιστικός στο «Ανατολικά της Εδέμ».

Άρης Ιωνάς: Run James, run away!

Asako Masunouchi:
He is the star everybody has yearned for at least once, though I have missed the chance...

Ειρήνη Ζωγράφου: James Dean keeps on rolling!

Άντα Θεοδωρακάκη:
Dream as if you'll live forever. Live as if you'll die today.
James Dean

JAMES DEAN
50 YEARS OF DEATH AND GLORY
Κάθε μήνα οι συνεργάτες του VELVET σχολιάζουν...

camera./06

camera./07

JIM IS (STILL?) A PUNK-ROCKER

του Αντρέα Κίρκρα

Μπρεσόν, Κασαβέτης, Όζου, Φελίνι, Νίκολας Ρέι, Μπάστερ Κίτον... Βλέποντας τις ταινίες και την εν γένει πορεία του Τζιμ Τζάρμους θα μπορούσε κανείς να ποντάρει ότι αυτά τα ονόματα τον έχουν «στοιχειώσει», κάτι που φυσικά κι ο ίδιος έχει πει πολλές φορές. Ίσως όμως ακόμη εντονότερα και βαθύτερα, κόλλησαν στο μυαλό του δυο εικόνες με πρωταγωνιστή έναν γενικά υποτιμημένο σtar του Χόλιγουντ, όπως είναι ο Ρόμπερτ Μίτσαμ: Η απειλητική-εφιαλτική παρουσία του ως fake ιεροκήρυκα με τατουάζ τις λέξεις «love» και «hate» στις φάλαγγες των δακτύλων του, που αρχικά μαγεύει και μετά σπέρνει τον τρόπο σε μια ανυποψίαστη αγροτο-οικογένεια στην «άρρωστη» ατμόσφαιρα του (πλήρως

αποτυχημένου εμπορικά και ξεχασμένου για χρόνια) Night of the Hunter (ε.τ. Η Νύχτα του Κυνηγού) του Τσαρλς Λότον (1955), αλλά και η μάχη του να επιβιώσει ως μοοο-shiner (παράνομος διακινητής αλκοόλ) στις φοβερές αυτοκινητο-καταδιώξεις του b-movie Thunder Road του Άρθουρ Ρίπλεϊ (στην ουσία συνολικού concept του Μίτσαμ) (1958). «Ποτέ μέχρι τότε δεν περίμενα ότι οι ταινίες μπορούν να είναι τόσο επικίνδυνες και γοτευτικές» είναι το σχόλιο του Τζάρμους γι' αυτά τα δύο φιλμ. Κατάφερε μάλιστα να βάλει το Μίτσαμ να κάνει μια τελευταία ημι-παράφρονα εμφάνιση λίγο πριν το θάνατό του στο Dead Man (Ο Νεκρός) (1995). Είναι αυτά τα προσωπικά «κλικ» που

κάνουν τη διαφορά. Ο Τζάρμους, με την εντελώς ακομπλεξάριστη αντίληψη που έχει για το σινεμά και γενικότερα για τα πράγματα καταφέρνει σχεδόν ποτέ να μη σ' απογοητεύει. Και οι ταινίες του είναι γεμάτες από τέτοιες υπο-περιπτώσεις, αναφορές σε προσωπικές προτιμήσεις και κολλήματα, που δένουν συναρπαστικά. Για πολλούς από τους φαν του Τζάρμους, το Dead Man, αυτό το αποσυναρμολογημένο γουέστερν, αποτελεί ένα «κλικ» προς πιο φιλόδοξα projects, με διάθεση να μιλήσει με πιο «βαρύγδουπες» αλληγορίες για τη ζωή και το θάνατο, το πεπρωμένο κλπ, έχοντας μάλιστα και το Τζόνι Ντεπ, (κάτι σαν) σtar-πρωταγωνιστή. Ίσως όμως η ταινία αυτή να είναι το σημείο όπου συμπυκνώνονται περισσότερο τα στοιχεία που φτιάχνουν τα μίγματα στα μουκαλάκια του εγκεφάλου του: σινεφιλία, rock & roll με την ευρεία έννοια και η μεταμοντέρνα εστίαση στις ρίζες της αμερικάνικης κουλτούρας σε σχέση με κάποιους outsiders. Ενδεικτικά, οι «καλοί» minor χαρακτήρες των αξιωματικών Λι Χέιζελγουντ και Μάρβιν Θρόνμπερι φτιάχνουν το «πακέτο» του σκληρού των γουέστερν Λι Μάρβιν -περίφημου στο ρόλο του Liberty Vallance (1962). Στην πραγματικότητα ο Χέιζελγουντ ήταν ένας από τους πιο διάσημους

Γουίλσον Πίκετ. Πάνω απ' αυτά, ένας πρωταγωνιστής-λογιστής με το όνομα Γουίλιαμ Μπλέικ ξεκινά από το μετεμφυλιακό Κλίβελαντ τραβώντας Αυτικά αναζητώντας δουλειά και εκλαμβάνεται ως μετεμψύχωση του Βρετανού ποιητή με το ίδιο όνομα από έναν μισό-τρελο μισό-ινδιάνο με το όνομα «Κανένας» («Nobody»), χαρακτήρας συνολικά εμπνευσμένος από το τραγούδι «Talking Loud Then Saying Nothing» του Τζέιμς Μπράουν. Οι στίχοι του Γουίλιαμ Μπλέικ έρχονται σε αντιπαράβολή (και παραλληλισμό) με την ινδιάνικη σκέψη, ενώ από πάνω τους επικρέμεται σα φάντασμα το λιτό, καταπληκτικό, τόσο οριτζιναλ αμερικάνικο soundtrack του Νιλ Γιανγκ. Πραγματικός χαμός! Κι όμως, από το 1980, όταν ξεκίνησε να κάνει ταινίες, ο Τζάρμους είχε πάνω-κάτω τα ίδια πράγματα στο μυαλό του. Η «προϋπηρεσία» του στο πανκ κίνημα ως φωνή (παρόμοια με του Λι Μάρβιν!) και keyboards στους Del Byzanteens τον βοήθησε ως προς τη σταθερή του «ανεξαρτησία», αποστασιοποίηση από το Χόλιγουντ και επιτηδευμένη

αντισυμβατικότητα, αλλά και το μοίρασμα ισχυρών δεσμών εγκεφαλικής επικοινωνίας με «δικούς του» ανθρώπους. Ένας τρελαμένος με τη γυναίκα του Τζο Στράμερ (Mystery Train-1989), αλλά και η περί rock & roll αντιπαράθεση των Ίγκι Ποπ και Τομ Γουέιτς στο Coffee & Cigarettes III (1993), είναι κατευθείαν αναφορές στην «πανκ φιλοσοφία». Γενικότερα πάντως ο Τζάρμους λειτουργεί σα μαγνήτης που τραβά πάνω του τους απανταχού φίλους του, που πρόθυμα εντάσσονται στον κόσμο του: από τον φίλο του, ερασιτέχνη Κρις Πάρκερ, πρωταγωνιστή στο ρόλο του Άλι «που δεν έχει τίποτα να κάνει, δεν έχει καμία φιλοδοξία, ούτε ευθύνη» στο «αδικαιολόγητα εκτεταμένο» (σχόλιο των καθηγητών του στο NewYork University) 75 λεπτών Permanent Vacation (Διακοπές διαρκείας) (1980), μέχρι την Κέιτ Μπλάνσεντ (Coffee and Cigarettes, 2003) και τον Μπιλ Μάρει (Coffee and Cigarettes και στο φετινό Broken Flowers), ο Τζάρμους λέει για τους ηθοποιούς του: «Είμαι σαν μια πουτάνα που ερωτεύεται. Ερωτεύομαι όλους τους ηθοποιούς που δουλεύουμε μαζί και μισώ όταν όλα τελειώνουν κι αυτοί φεύγουν». Γι' αυτό και συχνά-πυκνά επανέρχονται, όπως ο Τζον Λιούρι (Permanent Vacation, Stranger Than Paradise -1984- Down By Law -1986), ή ο Στιβ Μπουσέμι (Mystery Train 1989, Coffee and Cigarettes II-

1989, Dead Man). Μαζί και ο Ιζάκ ντε Μπανκολέ από την Ακτή Ελεφαντοστού, γκαντέμης ταξιτζής στην παριζιάνικη ιστορία του σπονδυλωτού Night on Earth (1991), παγωτατζής από την Αϊτή (Ξανά στη Νέα Υόρκη), μοναδικός φίλος του Ghost Dog-Φόρεστ Γουίτακερ-έστω κι αν δε μιλούν την ίδια γλώσσα στο Ghost Dog-The Way of the Samurai (1999) και αυτός που μάταια περιμένει να ακούσει «ποιο είναι το πρόβλημα» στη διασκεδαστική «ανούσια» κουβέντα με το φίλο του Αλέξ Ντεσκά σ' ένα επεισόδιο του Coffee and Cigarettes . Αυτή η μίξη και ανακατωσούρα, το πιο ελκυστικό στοιχείο της Αμερικής, γέννησε πολλούς τζαρμουσιανούς χαρακτήρες, που προσπαθούν να την καταλάβουν, να επιβιώσουν μέσα της και να επικοινωνήσουν: τέτοιοι, όπως η Ουγγαρέζα στη Νέα Υόρκη (Εστερ Μπάλιντ) με το κασετόφωνο στο χέρι που παίζει Screaming Jay Hawkins στο Stranger Than paradise ή το rockabilly ζευγάρι των Ιαπώνων (Μασάτσσι Ναγκάσε και Γιούκι Κούντο) στο Μέμφις του Έλβις και του Καρλ Πέρκινς (Mystery Train). Μπαίνοντας πρώτη φορά στο 1 star class ξενοδοχείο, η Γιούκι χαμογελαστή χαιρετά λέγοντας «Hi!Goodnight!» στον απορημένο ρεσεψιονίστ, που είναι ο Screaming Jay Hawkins αυτοπροσώπως! Η αρχική ασυνεννοησία σε τέτοιου είδους συναντήσεις είναι trademark του Τζάρμους. Στις ταινίες του βρέθηκαν on the road κι άλλοι πολλοί χαρακτήρες-φόροι τιμής. Ο Γερμανός ηθοποιός

Άρμιν Μίλερ Σταλ στο ρόλο του πρώην κλόουν από το ανατολικό μπλοκ και νυν ατζαμή ταξιτζή στη Νέα Υόρκη (Night on Earth) έχει το όνομα Χέλμουτ Γκροκενμπέργκερ, όπως είναι το επίθετο του πρώτου ανθρώπου που έδωσε λεφτά στο Τζάρμους για να κάνει ταινία (Stranger Than Paradise). Η Τζίνα Ρόουλαντς, απευθείας παραπομπή στον αγαπημένο του Τζον Κασαβέτη, στην ιστορία του Λος Άντζελες του Night on Earth είναι η ατζέντισσα που προσπαθεί αρπακαλατζιδικά να πείσει την (εικόνα της αθωότητας by 90's) Γουινόνα Ράιντερ να παρατήσει το ταξί για να γίνει στάρλετ. Ίσως εκεί αντιπροσωπεύει κάτι σαν την διαρκή αγωνία του Τζάρμους που περιγράφει

παραστατικά ο τίτλος "Neither Hollywood, nor Godard", ενός άρθρου της Φλο Λίμποβιτς για το Stranger Than Paradise. Με αυτή τη λογική - και όπως φαίνεται με την ίδια συνέπεια - μπορεί κανείς να περιμένει να δει τους καινούριους "έρωτες" και τις παραδοσιακές εμμονές του Τζάρμους στο ταξίδι που κάνει ο (πρώην υποτιμημένος) Μπιλ Μάρει σκαλίζοντας το παρελθόν και τις σχέσεις του με "τακισμένα χρυσάνθεμα" όπως η Τζέσικα Λανγκ ή η Σάρον Στόουν...

PORN ! PORN ! PORN !

O Dr. Faux προτείνει τη βιντεοκασέτα του μήνα:

Opus Schwanz im Teenie-Loch

Υπάρχει ακόμα χάσμα γενεών; Μπορείς να μένεις πάντα νέος στην ψυχή, έστω κι αν το πέρασμα του χρόνου αφήνει φανερά τα σημάδια του στο σώμα; Πόση γύμνια μπορεί να κρύψει ένα καπέλο; Τέτοια «πιασάρικα» ερωτήματα πραγματεύεται -με κάπως επιφανειακό τρόπο είναι αλήθεια- η σπονδυλωτή αυτή ταινία που μας έρχεται από τη Γερμανία. Ο ανέμελος μεσήλικας ήρωας με το ευρύ μέτωπο υποτίθεται ότι είναι ο σημερινός αποχαυνωμένος άνθρωπος, που αναζητεί μάταιες απολαύσεις σε οποιονδήποτε χώρο, είτε πρόκειται για μια χλιδάτη μοκέτα εκατομμυρίων, είτε για μια χημική τουαλέτα στη μέση του πουθενά. Οι δημιουργοί της ταινίας, μια ανεξάρτητη ομάδα κινηματογραφιστών με το επιθετικό όνομα Ruaka, έχουν άποψη και τη βροντοφωνάζουν, χρησιμοποιώντας αντισυμβατικές

μεθόδους. Για παράδειγμα, δεν αναγράφουν τα ονόματά τους στους τίτλους αρχής και τέλους, αρνούμενοι να οικειοποιηθούν ένα κινηματογραφικό έργο και θεωρώντας ότι αυτό ανήκει το ίδιο σε όλους εμάς. Ευχαριστούμε, αλλά δε θα πάρουμε!

Οι «Νύχτες Πρεμιέρας» είναι το καλύτερο φάρμακο για τα post-holiday blues. Από τις 16 έως τις 25 Σεπτεμβρίου μπορούμε να κατασκηνώσουμε στα αγαπημένα μας σινεμά Αττικών, Απόλλωνα και Δαναό και να δραπετεύσουμε σε συναρπαστικούς νέους κόσμους σε κάθε προβολή. Θα ξαναζήσουμε την εορταστική ατμόσφαιρα, θα συναντήσουμε φίλους και θα ενθουσιαστούμε με όλα τα καινούρια και δυσεύρετα πράγματα που θα έχουμε την ευκαιρία να δούμε. Στο διάλειμμα must η υπέροχη σπιτική μπλόπιτα στο φουαγιέ του Δαναού. Το φεστιβάλ περιλαμβάνει και φέτος διαφορετικές ενότητες που απευθύνονται σε μια μεγάλη γκάμα του σινεφίλ κοινού. Στο αφιέρωμα στον **Ζαν Ρενουάρ** το φετινό Φεστιβάλ φέρνει ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα της φιλμογραφίας του πρωτοπόρου σκηνοθέτη που με το ιδιοσυγκρασιακό, λυρικό του στυλ και τον αντισυμβατικό, θεελλώδη και τεχνικά άρτιο χαρακτήρα των έργων του επηρέασε κάθε γενιά δημιουργών που τον διαδέχτηκε. Ο Γάλλος δημιουργός θα εκπροσωπηθεί στο Φεστιβάλ με μερικές από τις σημαντικότερες ταινίες του. Ανάμεσα τους ο Κανόνας Του Παιχνιδιού, το αγροτικό δράμα The Southerner γυρισμένο στην Αμερική, η ιστορία των δύο καταραμένων εραστών στο Τοπί της γαλλικής περιόδου, αλλά και οι δημιουργίες του Γεύμα στην Εξοχή και Ανθρώπινο Κτήνος.

camera./08

ΝΥΧΤΕΣ ΠΡΕΜΙΕΡΑΣ

Post-holiday therapy

της Νατάσας Γιανναράκη

Στους Ανεξάρτητους Αμερικανούς θα προβληθούν το Down in the Valley του Ντέιβιντ Τζέικομπσον με πρωταγωνιστή τον Έντουαρντ Νόρτον, το δραματικό The King του Τζέιμς Μαρς με τον Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ και το Crash του Πωλ Χάγκις, τη μοναδική ανεξάρτητη παραγωγή φέτος που ξεπέρασε τα 50 εκατομμύρια δολάρια σε εισπράξεις. Η τελευταία ταινία του Τζιμ Τζάρμους Broken Flowers

Devil's Miner των Κιφ Ντέιβιντσον και Ρίτσαρντ Λαντκάνι παρακολουθεί τη ζωή ενός αγοριού στα ασημορυχεία της Βολιβίας και το Rize, του διεθνούς φήμης φωτογράφου μόδας Ντέιβιντ ΛαΖαπέλ αποκαλύπτει ένα συγκλονιστικό χορευτικό φαινόμενο που ξεπήδησε από τους κακόφημους δρόμους του Λος Άντζελες. Το βραβευμένο με Όσκαρ Born Into Brothels: Calcutta's Red Light Kids των Ζάνα Μπρίσκι και Ρος Κάουφμαν ρίχνει φως στην παιδική πορνεία της

ταυτόχρονα τη σημερινή εικόνα της ελληνικής μουσικής σκηνής. Στις Μικρού Μήκους ανάμεσα στις καλύτερες ταινίες της φετινής χρονιάς, περιλαμβάνεται και ο συγκινητικός Χρυσός Φοίνικας Wayfarers του Ίγκορ Στρεμπίτσκι και το βραβευμένο με Όσκαρ καρτούν Ryan του Κρις Λάντρεθ. Στο Σινεμά στα Όρια με το A Hole in My Heart ο Λούκας Μούνττισον, σκηνοθέτης του Λίλια για Πάντα, επιστρέφει με μερικές από τις πιο σοκαριστικές και αμφιλεγόμενες κινηματογραφικές εικόνες, ενώ ο Ιάπωνας Τακάσι Μίικε επανέρχεται με το Izo, ύστερα από το σοκ που

απέσπασε το Μεγάλο Βραβείο στο τελευταίο Φεστιβάλ Καννών και πρωταγωνιστούν σ' αυτήν οι Μπιλ Μάρεϊ, Σάρον Στόουν και Τζέσικα Λανγκ. Στο Πανόραμα θα δούμε το ιλιγγιώδες Crying Fist του Κορεάτη Ρίου Σέουνγκ-Γουάν, την πολυβραβευμένη ταινία μυστηρίου In My Father's Den του Μπραντ ΜακΓκάν, το σκοτεινό δράμα από την Φινλανδία Frozen Land του Άκου Λουχίμιες, το gay δράμα Odete του Ζοάο Πέδρο Ροδρίγες που κέρδισε special mention στις Κάννες, αλλά και την καινούρια ταινία Η Καρδιά του Κτήνους του Ρένου Χαραλαμπίδη. Στα Ντοκιμαντέρ, το συγκλονιστικό

Καλκούτα. Στο αγαπημένο μας τμήμα Μουσική και Φιλμ μας εντριγκάρει ιδιαίτερα το ντοκιμαντέρ για την πολύκροτη ζωή του George Michael με τίτλο George Michael: A Different Story του Σάουθαν Μόρις, όπου ο τραγουδιστής μιλάει με αποκαλυπτικά-προκλητικά λόγια για τον εαυτό του με την συνδρομή άλλων διάσημων καλλιτεχνών. Το ντοκιμαντέρ The Approaching of the Hour της Γκρατσιέλλας Κανέλλου παρακολουθεί τους Raining Pleasure στις live εμφανίσεις τους σε όλη την Ευρώπη, καταγράφοντας

προκάλεσαν οι ταινίες του Audition και Gozu τα προηγούμενα χρόνια στο Φεστιβάλ. Ραντεβού στις Νύχτες Πρεμιέρας λοιπόν και φέτος μην ανησυχείτε για ατελείωτες ουρές και την πιθανότητα να μη βρείτε θέση γιατί μπορείτε από πριν πάρετε αριθμημένα εισιτήρια. Οργανωθείτε!

MY VERY FIRST FILM...

...στη χώρα που τα πιο πολλά πράγματα γίνονται με κάποια καθυστέρηση, η Γκρατσιέλλα Κανέλλου ασχολήθηκε με κάτι που βρίσκεται εν εξελίξει, φτιάχνοντας την πρώτη της ταινία. Το «The Approaching Of The Hour» είναι ένα εν πολλοίς D.I.Y. ντοκιμαντέρ με θέμα την ελληνική αγγλόφωνη indie μουσική σκηνή. Η Γκρατσιέλλα ακολούθησε με μια DV κάμερα τους Raining Pleasure (που είχαν γίνει φίλοι της χάρη στη βροχή που ταλαιπώρησε μια συναυλία τους στο Λυκαβηττό), κατέγραψε on the road στιγμιότυπα μαζί τους και εξερεύνησε το χώρο της ελληνικής «εναλλακτικής» δισκογραφίας μιλώντας με ανθρώπους που είχαν κάτι να πουν επί του θέματος. Τη συναντήσαμε στην αγαπημένη της Inoteka για να μας πει πώς προέκυψαν όλα αυτά.

V: Πώς ξεκίνησες να γυρνάς την ταινία;

Γ: Ήταν κάτι που πρόσφατα θυμήθηκα ότι σκεφτόμουν χρόνια! Ίσως έψαχνα την αφορμή. Μια Παρασκευή είχα φρικάρει εντελώς στην Αθήνα και είπα: «Πρέπει οπωσδήποτε να φύγω κάπου εκτός!» Τότε οι Pleasure έπαιζαν στη Θεσσαλονίκη. Πήρα το πρώτο αεροπλάνο και μια κάμερα μαζί μου και άρχισα να τραβάω. Εγώ καμία σχέση με την κάμερα, συχνά έπαιρνα τηλέφωνο ένα φίλο μου οπερατέρ και ζητούσα οδηγίες. Σιγά σιγά άρχισα να βλέπω πως είναι εφικτό να γίνει κάτι. Μέχρι τότε, νόμιζα πως για να κάνεις ταινία χρειάζεται να έχεις τουλάχιστον τους βασικούς: οπερατέρ, ηχολήπτη, σκηνοθέτη, να έχεις κάνει έρευνα... Πάμε μετά Ξάνθη, συνεχίζω να τραβάω, είχα πάθει ψύχωση, δεν άφηνα την κάμερα...

V: Πώς σε αντιμετώπιζε το συγκρότημα;

Γ: Επειδή με ήξεραν και δεν ήξεραν τι κάνω ήταν cool. Μετά πήγαμε Λάρισα και τους ανακοίνωσα πως κάτι ήθελα να κάνω με το υλικό που τράβαγα. Αυτοί ενθουσιάστηκαν. Κουλή αντίδραση για τους Raining Pleasure! Και συνέχισα να τραβάω. Αφού το συνειδητοποιήσαν, για λίγο ψιλοκώλωσαν και ήταν συγκρατημένοι μπροστά στην κάμερα. Γρήγορα όμως, ξέχασαν την ύπαρξή μου, με πατούσανε, με βρέχανε, ρευόντουσαν, είχαν χαλαρώσει εντελώς, ήταν τέλεια.

V: Είχες από πριν κάποιο ενδιαφέρον για τη συγκεκριμένη μουσική;

Γ: Αυτός είναι ο ήχος που ακούω. Είπα λοιπόν να δω γιατί αυτή η μουσική δεν βγαίνει προς τα έξω. Το Fake ας πούμε, με το οποίο έγινε χαμός εδώ, είναι ένα κομμάτι που άνετα θα στεκόταν και έξω. Άρχισα να ψάχνω τι συγκροτήματα υπήρχαν, ήξερα τους Βοκοτ molech, τους Closer, τους Film, τους Relevant Box. Υπάρχουν και άλλα πολλά ακόμα, που δεν τα ήξερα. Ο Νίκος Τριανταφύλλου με βοήθησε πολύ. Γενικότερα από μουσική, οι Joy Division είναι ιεροί, εννοείται οι Smiths, είχα και μια πώρωση «τότε» με τους Suede, αλλά έγιναν pop-άκια ανώδυνα, που τα ακούς σφουγγαρίζοντας.

V: Υπήρχε διαφορά στην αντιμετώπιση και στις απόψεις παλιών- νέων συγκροτημάτων και ατόμων;

Γ: Περίμενα να δω την απογοήτευση σε ανθρώπους που έχουν τρέξει χρόνια γι' αυτή τη σκηνή, το Μάρκο Φράγκο, το Μπλάτο...Την είδα όμως και στο Λεωνίδα από τους Relevant Box, που είναι 22 ετών. Πάντως γενικότερα τα νέα παιδιά έχουν έναν ρομαντισμό και μια αισιοδοξία που μπορεί και να μην έχει βάση. Ηχογραφούν τα άλμπουμ στο σπίτι τους και τα κόβουν σε ένα εργοστάσιο π.χ. στην Καρδίτσα που είναι πιο φτηνά. Το πρόβλημα είναι πως εδώ δεν υπάρχει κοινό, γιατί δεν υπάρχει ενημέρωση. Στις συναυλίες πάνε μόνο οι φίλοι! Στο ντοκιμαντέρ, ο Δημήτρης Μάρκου, μια καρτουνοφότα από τους Serpentine λέει: «ε, παίζουμε εμείς, είναι από κάτω τα άλλα συγκροτήματα, μετά ανεβαίνουν επάνω τα άλλα συγκροτήματα και κατεβαίνουμε εμείς και χειροκροτάμε!».

V: Το να κάνεις την ταινία D.I.Y. ήταν συνειδητή επιλογή;

Γ: Προς το παρόν δε μ' ενδιαφέρει μια ταινία με σενάριο, τεχνική αρτιότητα κλπ. Δε σκέφτομαι τόσο την ωραία λήψη, όσο την ουσία. Μου αρέσει να πιάνω τη στιγμή. Υπήρξαν κάποιες φάσεις που είχα κλειστή την κάμερα, κάτι συνέβαινε και τρελαινόμουν! Ήθελα να πω...

V: «Ξαναπείτε το!»

Γ: Ναι! Αλλά δεν παίζει αυτό, είναι ό,τι πιάσεις.

V: Τι αίσθηση θα' θελες να βγάλει η ταινία σε ένα ευρύτερο κοινό;

Γ: Ίσως ν' ανοίξει λίγο το μυαλό τους, να δουν ότι υπάρχει κι αυτό, δεν υπάρχει λόγος να το ονομάρουν...

V: Έχεις κάποιο άλλο project στο μυαλό σου;

Γ: Δε μου' χει έρθει κάτι σαν ιδέα που να με παρώνει. Θέλω να κάνω κάτι, αλλά όχι για να έχω μια συνέχεια.Υπάρχει βέβαια στο μυαλό και το part 2 του «The Approaching...». Βρήκα πολλά συγκροτήματα μετά, που αναρωτιέμαι αν θα έπρεπε να βάλω...

V: Ποια θα είναι η πορεία της ταινίας μετά τις "Νύχτες πρεμιέρας";

Γ: Παίρνω πάρα πολλά mail από Πάτρα, μάλλον θα κανονίσουμε κάποια προβολή εκεί τον Οκτώβρη. Με βοηθάει και το ότι είναι η «γη των Pleasure»! Για παρά έξω, δεν ξέρω...

V: Στείλτο!

Γ: Λες!;

Η ταινία της Γκρατσιέλλας Κανέλλου "The Approaching Of The Hour" θα προβληθεί στις "Νύχτες Πρεμιέρας" τη Δευτέρα 19 Σεπτεμβρίου στις 9 μ.μ στο σινεμά "Απόλλων". Θα ακολουθήσει και πάρτυ στο Bίος με τους Raining Pleasure live και dj sets.

VIEW

Ανορθόδοξη εισαγωγή για κείμενο αλλά αν γυρίσετε σελίδα (κυριολεκτικά!), ανάμεσα στα άλλα θα πληροφορηθείτε ότι η κατάσταση στα εγχώρια εικαστικά μοιάζει μια «παρεϊστική» υπόθεση. Θα ήθελα πολύ κάποιος να μου εξηγήσει πότε σταμάτησε να είναι «παρεϊστική» η κατάσταση, πού συχνάζουν αυτές οι περιβόητες παρέες και, κυρίως, αν είσαι φίλος, γίνεσαι αυτομάτως και μέλος ή το ανάποδο;

Βαριέμαι... Κάθε φορά που αποφασίζεται(;) ότι ξεκινάει ένας άλλος (για να μην πούμε νέος και μπορούμε σε άλλα) γύρος στο saga «σύγχρονη ελληνική τέχνη», αρχίζουν τέτοιες δηλώσεις και το μυαλό μου πάει σε σκοτεινές στοές, τελετές μύησης και μυστικές χειραφίες. Πείτε μου εσείς τώρα πώς μπορείς να επιχειρηματολογήσεις για το συγκεκριμένο θέμα χωρίς -στην καλύτερη περίπτωση- να

αοριστολογήσεις ή -στη χειρότερη- να ακούγεσαι σαν κατακλείδα έκθεσης ιδεών-ευχολόγιο;

Αναρωτιέμαι... Πολλές φορές όταν διαβάζω κείμενα ή ακούω να μιλάνε με θεωρίες (σε ελεύθερη απόδοση), ψάχνω να βρω σε ποιους έλληνες καλλιτέχνες αναφέρονται. Μιας και όλοι αποφοιτήσαμε με δόξα και τιμή, και τα εν λόγω βιβλία και περιοδικά τα έχουμε σε περίοπτη θέση στην βιβλιοθήκη μας, νομίζω ότι χρειάζεται να προσπαθήσουμε να βρούμε ανάμεσα στις σημειώσεις και τη βιβλιογραφία τι αφορά εμάς και αυτούς με τους οποίους θέλουμε να συνεργαστούμε για να συνεννοηθούμε τελικά. Ειδικά για το λεξιλόγιο θερμής παράκληση (γιατί θα μας βοηθήσει και για τη στήλη) μήπως μπορούμε να βρούμε και τις υπόλοιπες λέξεις; Μέχρι

τώρα στην ειδική έκδοση του greek art scrabble έχουμε συμπληρώσει τα εξής: *αισθητίστικο, μουσειακό, φορμαλιστικό, σχεσιακό, στυλιζαρισμένο και υβριδικό.*

Απορώ... Γιατί η διατύπωση συναισθηματικά φορτισμένων απόψεων (δεν μάθαμε να *συνεργαζόμαστε μεταξύ μας, και ο καθένας κοιτάζει την πάρτη του*) υπό μορφή πλέον αξιώματος και ο επιθετικός προσδιορισμός «καλές» μπροστά από το «προθέσεις» αποτελούν ίσως τον πιο εύκολο και σίγουρο τρόπο να εμπλέξεις σε κουβέντα ακόμη και τον πιο αδιάφορο θεατή, αναγνώστη, καλλιτέχνη, επιμελητή; Σημειώνω

δε ότι με μαθηματική σχεδόν ακρίβεια η παραπάνω κουβέντα δεν οδηγεί πουθενά αφού όσοι είμαστε παρόντες κουνάμε καταφατικά το κεφάλι, χειροκροτούμε και ξεφυσάμε με ανακούφιση γιατί Εκείνοι (με τις λιγότερο καλές προθέσεις) δεν ήταν μαζί μας. Ωραία τα είπαμε και απόψε... Τώρα που μάθαμε από τι κινδυνεύουμε δεν θα περνάμε από αυτές τις γειτονίες και έτσι θα κάνουμε τη δουλειά μας με επαγγελματισμό και συνέπεια.

Παραδέχομαι... Ότι είμαι και εγώ κάπου εκεί στη μέση και παραπαίω.

Υποθέτω... Ότι θα μου πείτε να μην αρχίσουμε Σεπτεμβριάτικα, με την καινούργια *σχολική* χρονιά και πριν το *καλή πρόοδο*, με τα sos θέματα των εξετάσεων του καλοκαιριού και, για να σας πω την αλήθεια...

Συμφωνώ.

FOCUS

Με αφορμή την έκθεση του 4ου Βραβείου ΔΕΣΤΕ και την απονομή του βραβείου στις 19 Σεπτεμβρίου σε έναν εκ των Κωστή Βελώνη, Ντόρα Οικονόμου, Χριστόδουλο Παναγιώτου, Ροκα-Υίο, Στέφανο Τσιβόπουλο και Δημήτρη Φουτρή, ζητήσαμε από μερικούς «ειδήμονες» του χώρου να μας απαντήσουν στην εξής ερώτηση: «Πώς σας φάνηκε η έκθεση και ποιος θα θέλατε να πάρει το Βραβείο;». Ο μόνος περιορισμός που τους θέσαμε ήταν οι απαντήσεις να μην ξεπερνούν τις 100 λέξεις...

Ghislaine Dantan
(ιδιοκτήτρια της γκαλερί
UNLIMITED, Αθήνα)

Κωστής Βελώνης
It comes through the shy glance of the moon
when darkness can give the brightest light, 2005
ξύλο, ακρυλικό, κλαδιά δέντρου, τσόχα, κρασί,
συνθετικές τρίχες, γύψος
220 X 80 X 148 εκ.
ευγενική παραχώρηση: The Breeder, Αθήνα
Φωτο: © Πάνος Κοκκινιάς

Η φιλοδοξία μιας έκθεσης όπως το «4ο Βραβείο ΔΕΣΤΕ» να καταγράψει ορισμένες εκδοχές της πρόσφατης εικαστικής μας παραγωγής, είναι μία ιδιωτική πρωτοβουλία που πρέπει να χαιρετίσουμε. Όσον αφορά στην «οικονομία» της, θα προτιμούσα περισσότερο διάλογο και ενέργεια ανάμεσα στις προτάσεις. Να αποφευχθεί δηλαδή ο ηδονοβλεπτικά φιλικός

εγκλεισμός των έργων σε ατομικά «περίπτερα». Μεταξύ των προτάσεων ξεχωρίζω τη δουλειά του Κωστή Βελώνη με τα διάφορα επίπεδα αφήγησης και την ποιητική απλότητα των υλικών. Η έκθεση μας προκαλεί να σκεφτούμε ξανά σε ποιο πλαίσιο (εντός και εκτός Ελλάδος) μπορούν να εξελιχθούν οι νέοι καλλιτέχνες και ελπίζω ότι όντως, θα σταθεί αφορμή για «συνεργασίες στο πλαίσιο σημαντικών διεθνών εκθέσεων»...

Νίκος Αλεξίου

(καλλιτέχνης, συμμετείχε
στην έκθεση του 3ου Βραβείου
ΔΕΣΤΕ 2003)

100 λέξεις για το Βραβείο ΔΕΣΤΕ 2005. (7) Κωστής Βελώνης, Ντόρα Οικονόμου, Χριστόδουλος Παναγιώτου, Ροκα-Υίο, Στέφανος Τσιβόπουλος, Δημήτρης Φουτρή. (19) Δάκης Ιωάννου, Nicolas, Urs Fischer, Pauline Karpidas, Scott Rothkopf. (29) Ορέστης Δουμάνης, Αυγουστίνος Ζενάκος, Χριστόφορος, Γρηγόρης Παπαδημητρίου, Μαρία Παπαδημητρίου, Γιάννης Τουμαζής. (41) Ίένια Καλπακτσόγλου, Γιώργος Τζιρτζιλάκης, Ιλεάνα Τούντα. (47) Οι υπόλοιπες λέξεις... (50) Κωστής Βελώνης, Ντόρα

Οικονόμου, Χριστόδουλος Παναγιώτου, Ροκα-Υίο, Στέφανος Τσιβόπουλος, Δημήτρης Φουτρή. (62) Κωστής Βελώνης, Ντόρα Οικονόμου, Χριστόδουλος Παναγιώτου, Ροκα-Υίο, Στέφανος Τσιβόπουλος, Δημήτρης Φουτρή. (74) Κωστής Βελώνης, Ντόρα Οικονόμου, Χριστόδουλος Παναγιώτου, Ροκα-Υίο, Στέφανος Τσιβόπουλος, Δημήτρης Φουτρή. (86) Κωστής Βελώνης, Ντόρα Οικονόμου, Χριστόδουλος Παναγιώτου, Ροκα-Υίο, Στέφανος Τσιβόπουλος, Δημήτρης Φουτρή. (98) Κωστής Βελώνης. (100)

Στέφανος Τσιβόπουλος
Couple, 2004
εγκατάσταση βίντεο
διάρκεια: 10'
Φωτο: © Πάνος Κοκκινιάς

Andrea Gilbert
(κριτικός τέχνης και
ανεξάρτητη επιμελήτρια)

Μ' αρέσει πολύ η ιδέα του Βραβείου ΔΕΣΤΕ: ωθεί με ενέργεια μια εικαστική σκηνή που τείνει κατά καιρούς να χάνει τη φόρα της. Χαίρομαι ιδιαίτερα που το Βραβείο εστιάζει και πάλι σε ανερχόμενους καλλιτέχνες. Η τωρινή εκδοχή είναι πιο φινιρισμένη, σχετικά με τις προηγούμενες, όσον αφορά το στίσιμο, κατάλογο και τη γενική

όψη. Παρουσιάζει μια ενδιαφέρουσα, ισορροπημένη επιλογή αντικειμένων και εγχειρημάτων από καλλιτέχνες μάλλον ανάλογων ικανοτήτων και σταδιοδρομίας. Είναι όμως κάπως βαριά και ξιπασμένη. Μου λείπει η φρεσκάδα των έργων που διέκρινε τις πρώτες δυο εκδοχές του θεσμού. Ωστόσο, το πολύ σοβαρό μου παράπονο είναι ότι συμπεριλαμβάνεται μόνο μια γυναίκα - πράγμα καθόλου αντιπροσωπευτικό της εικαστικής προσφοράς στη σημερινή Ελλάδα. Όσο για το «νικητή», ψηφίζω τον Κωστή Βελώνη, επειδή κατά τη γνώμη μου, πληρεί καλύτερα τα κριτήρια του Βραβείου.

Jeffrey Deitch
(Deitch Projects, Νέα Υόρκη)

Η έκθεση του 4ου Βραβείου ΔΕΣΤΕ είναι πολύ εντυπωσιακή. Όλοι οι καλλιτέχνες έχουν ενδιαφέρον και ήταν δύσκολο να αποφασίσεις ποιος αξίζει περισσότερο το βραβείο. Με την πρώτη ματιά το έργο του Ρoka-Υίο είναι το πιο εντυπωσιακό. Ξέρει πώς να φτιάχνει μια δυνατή και συναρπαστική εικόνα και πώς να αμφισβητεί συμβατικές αντιλήψεις. Εκτίμησα επίσης το πώς εντάσσει την δική του εικόνα μέσα στο έργο του. Το όνομα και η εικόνα του είναι μέρος του καλλιτεχνικού του μηνύματος. Ο Κωστής Βελώνης είναι ίσως ο πιο ώριμος ως καλλιτέχνης. Η δουλειά του είναι εξευγενισμένη και έτοιμη για την αγορά της τέχνης. Μου αρέσει η προσέγγιση του Δημήτρη Φουτρή και η εμπλοκή του με τη μουσική και τη λαϊκή

art./12

Νομίζω ότι αυτή είναι μια πολύ δυνατή εκδοχή του Βραβείου ΔΕΣΤΕ: κατά κάποιο τρόπο, ως statement μιας γενιάς, ή έστω ως αισθητικό statement, παρουσιάζει μεγαλύτερη συνοχή. Αυτό που αναδύεται είναι ένα γκρουπ καλλιτεχνών, κάθε ένας με τις προσωπικές του ευαισθησίες, κι ωστόσο όλοι τους αρκετά προσηλωμένοι στο να συλλάβουν τις διάφορες εκδηλώσεις της κουλτούρας της εποχής μας, όχι μόνο στον τομέα των εικαστικών αλλά και στις γλώσσες της μουσικής, της τηλεόρασης, του κινηματογράφου κλπ. Αποτελεί, με όλες τις διαφορές και τις ιδιαιτερότητές του, ένα πλούσιο τοπίο όπου κάποιος μπορεί να βρει να καθρεφτίζονται αρκετές ίσως εντάσεις που κινούν τη ζωή στην Ελλάδα: ένα διεθνές πνεύμα και συνάμα η μόνιμη αίσθηση μιας ζεστής, ιδιόμορφης αλλά και τοπικής κουλτούρας. Επιπλέον, εκτίμησα το γεγονός ότι σε αυτή την εκδοχή του

Βραβείου ΔΕΣΤΕ οι καλλιτέχνες είχαν την ευκαιρία να δουλέψουν πάνω σε μεγάλης κλίμακας έργα, και να επικεντρωθούν στην κάθε λεπτομέρεια του στησίματος της έκθεσης. Όσο για το νικητή, δεν ξέρω. Δεν είμαι προφήτης και εξαρτάται πάντα από την επιτροπή και το γούστο της. Γνωρίζοντας κάποιους ανθρώπους από την επιτροπή, πιστεύω ότι θα κινηθούν είτε προς τη Ντόρα Οικονόμου είτε προς τον Στέφανο Τσιβόπουλο, αλλά απλώς μαντεύω. Στην τελική δεν είναι και τόσο σημαντικό το ποιος θα νικήσει: το βραβείο αποτελεί επίσης μια ευκαιρία για τους διεθνείς επιμελητές και κριτικούς να ανακαλύψουν δουλειές και καλλιτέχνες με τους οποίους δεν ήταν και τόσο οικείοι.

Δημήτρης Φουτρήs
πιθανή σκηνή για heavy-metal σόλο κιθάρα
(κατά το «obliteration» των mortician), 2005
εγκατάσταση, διαστάσεις μεταβλητές
Φωτο: © Πάνος Κοκκινιάς

Massimiliano Gioni
(διευθυντής του Trussardi
Foundation, Μιλάνο)

Max Henry
(ανεξάρτητος επιμελητής/κριτικός τέχνης)

Το Βραβείο ΔΕΣΤΕ μου είναι οικείο από το ξεκίνημά του. Μέσα από διάδους όπως το αξιόπιστο e-flux, το προφίλ των ανερχόμενων Ελλήνων καλλιτεχνών αυξάνεται συνεχώς και στέλνει το μήνυμα ότι η Αθήνα ακολουθεί από κοντά τις σύγχρονες τάσεις. Για το 4ο Βραβείο ΔΕΣΤΕ το προφανές φαβορί θα ήταν ο Ρoka-Υίο, τον οποίο έχω συμπεριλάβει σε μια κριτικά και εμπορικά επιτυχημένη έκθεση που επιμελήθηκε σε μια γκαλερί (στο Chelsea) στη Νέα Υόρκη. Το άξιο προσοχής απορριμματοφόρο φορτηγό του, κρεμασμένο από το ταβάνι και πασαλειμμένο με σοκολάτα τύπου νουτέλα, αποτελεί ίσως ένα σχόλιο πάνω στην υπερκαταναλωση του καταναλωτισμού. Η διαπεραστική μυρωδιά της σοκολάτας προσέλκυε τους θεατές μέσα στην αίθουσα στην προσπάθειά τους να ανακαλύψουν από πού προέρχεται. Μιλώντας ως επιμελητής πιστεύω ότι το έργο χρειάζεται τουλάχιστον το διπλάσιο χώρο για να φιλοξενήσει το μέγεθός του, και το

να είναι στριμωγμένο σε ένα τόσο μικρό χώρο το υπονομεύει. Ενώ είναι ένα φιλόδοξο έργο, νομίζω ότι δεν έχει τη δύναμη άλλων έργων του Ρoka-Υίο, τα οποία περιγελούν την εξουσία και ασκούν δριμεία κριτική στην ανόητη πλευρά της ζωής. Έχοντας λοιπόν υπόψη μου τα προκλητικά έργα του Ρoka-Υίο, το συγκεκριμένο δεν θα πάρει την ψήφο μου, καθώς βρίσκω την ιδιοσυγκρασιακή γλυπτική εγκατάσταση του Κωστή Βελώνη να ταιριάζει περισσότερο στους περιορισμούς του χώρου. Στο CA project, μια έκθεση που μόλις ολοκλήρωσα, συμπεριέλαβα δύο καλλιτέχνες η δουλειά των οποίων συγγενεύει με αυτή του Βελώνη.

Αυτή η αίσθηση του αυτοσχεδιασμού, η χρήση των άχρηστων υλικών, και η κομψότητα των κατασκευών είναι αρκετές για να με πείσουν ότι είναι ένας ώριμος καλλιτέχνης με γνώση του λεπτού χαρακτήρα των έργων του. Η προφανής σχέση του έργου του με την arte povera και με μια γερή δόση Σαμανισμού το ανάγει σε μια άσκηση πάνω στην προσωπική μυθολογία του καθενός.

Γιάννης Κωνσταντινίδης
(δημοσιογράφος της ATHENS VOICE)

Η διοργάνωση του Βραβείου και η έκθεση μοιάζουν σαν να βρήκαν φέτος, πιο εύκολα το σωστό τους μήκος κύματος. «Au bon ton» λοιπόν, οι υποψηφιότητες κέντρισαν εξαρχής το γενικό ενδιαφέρον. Είναι όλοι τους νέοι. Έχουν διαβεί το «κατώφλι» του πρωτοεμφανιζόμενου, χωρίς να χάσουν τη ζέση και την αισιοδοξία του. Οι μέχρι τώρα δουλειές τους μιλούν μια κομψή διεθνή γλώσσα, που προβάλλει τη φρέσκια όψη της εδώδιμης εικαστικής παραγωγής και γεννά

οδηγήσει αρκετούς από εμάς σε πολλή σκέψη και συζήτηση. Γενικά η ιδέα των συζητήσεων -σχεσιακή στην ουσία της- που έγιναν φέτος κατά τη διάρκεια της έκθεσης, είχε ενδιαφέρον αν και σε κάποιες περιπτώσεις δεν μου έφταναν αυτά που ειπώθηκαν- δεν ξέρω αν φταίει μια δική μου έλλειψη ή το γεγονός ότι ήταν καλοκαίρι και οι «δράσεις» και οι «αντιδράσεις» είναι πάντα μειωμένες. Σκέφτομαι επίσης να πω ότι το βραβείο δεν επιφύλασσε στους θεατές του εκπλήξεις, αλλά επίσης σκέφτομαι ότι αυτό δεν είναι απαραίτητα κακό, αφού το βραβείο αφορά καλλιτέχνες που μεθοδικά προσπαθούν να διαμορφώσουν το

προσωπικό τους εικαστικό λεξιλόγιο και τώρα πια μπορεί το κοινό τους να το αναγνωρίσει, το λεξιλόγιο του Φουτρή, του Βελώνη, του Ρoka-Υίο... Ίσως όμως το συγκεκριμένο «περιβάλλον» οδηγούσε σε κάπως πιο άνευρες λύσεις από αυτές που παρουσιάστηκαν κατά τη διάρκεια της χρονιάς από τους ίδιους τους καλλιτέχνες, π.χ. η περφόρμανς και η έκθεση του Ρoka-Υίο ή η έκθεση του Φουτρή. Θα κοιτάξω με ενδιαφέρον επίσης, τη δουλειά του Τσιβόπουλου που δεν γνωρίζω πολύ καλά αλλά μου έδωσε την εντύπωση ότι πρόκειται για έναν καλλιτέχνη που επιδεικνύει σοβαρότητα και προσήλωση στο διάλογο με το μέσο του.

art./13

Javier Peres
(Peres Projects,
Λος Άντζελες και Βερολίνο)

Με την πρώτη μου επίσκεψη στο Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ κατευθείαν με τράβηξε η ακατανίκητη μυρωδιά από κάτι πολύ γλυκό, της σοκολάτας... Ήμουν περίεργος, λες το μέρος αυτό να ήταν εργοστάσιο ζαχαροπλαστικής στην προηγούμενη ζωή του; Από πού στο διάολο ερχόταν αυτή η μυρωδιά; Όταν μπήκα στο χώρο της έκθεσης και είδα το Dumbo, το τεράστιο, πασαλειμμένο με σοκολάτα σκουπιδιάρικο του Roka-Yio, η απορία μου λύθηκε. Το έργο είναι και «άρρωστο», που σημαίνει cool με την έννοια της γλώσσας του δρόμου, αλλά και επίσης

«γλυκό», που σημαίνει πάλι cool με την καθημερινή χρήση της λέξης. Είναι ένα αλλόκοτο και εκπληκτικό γλυπτό που εξερευνά τον κόσμο μιας παράξενης φαντασίωσης της παιδικής ηλικίας και ένα πολύ δυνατό κοινωνικό σχόλιο. Ωστόσο, για μένα, το πιο συναρπαστικό έργο της έκθεσης είναι η διπλή βιντεοπροβολή με τίτλο Truly, του Χριστόδουλου Παναγιώτου, με τα σιντριβάνια και την πανέμορφη μουσική, όλα σε έντονα τρεμουλιαστά χρώματα... Αυτό το έργο είναι πραγματικά συγκινητικό, και με πήγε τελείως πίσω σε κάποιον άλλο τόπο και χρόνο... μπορεί να είναι και ένα μέρος στο χρόνο που δεν έχω πάει ποτέ μου... αλλά ήταν φανταστικά και θα ήθελα να κάτσω εκεί, truly...

Μου αρέσει που το Βραβείο ΔΕΣΤΕ επανέρχεται σε παλιότερες δεσμεύσεις παρουσίσεως νεότερων ηλικιακά καλλιτεχνών. Ωστόσο δεν πιστεύω σε καμιά περίπτωση πως οι υποψηφιότητες στο 4ο Βραβείο ΔΕΣΤΕ αποτελούν αντιπροσωπευτικό δείγμα της σύγχρονης ελληνικής καλλιτεχνικής πραγματικότητας. Μάλλον σε κάποιο ποσοστό θυμίζει παρεϊστική υπόδειξη υποψηφίων. Συνολικά δε η ποιότητα των έργων δεν ανταποκρίνεται στις προδιαγραφές ενός τέτοιου θεσμού. Ως προς τα έργα που δημιουργήθηκαν, το σκουπιδιάρικο του αιρετικού, αντισυμβατικού Roka-Yio, φαντάζει στα μάτια μου ως ένα ενδιαφέρον, αξιοπρεπές έργο, που αν και εφήμερο, σέβεται το θεσμό, συνυπολογίζοντας τις απαιτήσεις υλοποίησης και την εννοιολογική εμπλοκή μιας άρτια εκτελεσμένης ουτοπικής φαντασίωσης. Ο Στέφανος Τσιβόπουλος, άγνωστος στα ελληνικά εικαστικά πράγματα, είναι ένας πολλά υποσχόμενος καλλιτέχνης της video art, στις προτροπές του δασκάλου του Aernout Mik, με ένα έργο άσφoga παρουσιασμένο. Η Ντόρα Οικονόμου εναποθέτει μια εντυπωσιακά

Λίνα Τσίκουτα
(επιμελήτρια Εθνικής
Πινακοθήκης)

σχολαστική και ευρηματική απόδοση της εσωτερικής αναπαράστασης του εικαστικού της χώρου. Ο Δημήτρης Φουτρός με συνέπεια αναπαράγει μια σεμνή εκδοχή κάποιας εμμονής του. Τέλος για τους νέους δημιουργούς είναι ουσιαστικό που μέσω του Βραβείου ΔΕΣΤΕ τους δίνεται η δυνατότητα να έρθουν σε επαφή και τελικά να κριθούν από διεθνείς συντελεστές της εικαστικής κοινότητας.

Χριστόδουλος Παναγιώτου
Truly, 2005
εγκατάσταση βίντεο
Φωτο: © Πάνος Κοκκινιάς

Γεωργία Σαγρή
(καλλιτέχνης, νικήτρια του
2ου Βραβείου ΔΕΣΤΕ 2001)

Η έκθεση για ένα βραβείο δεν είναι μια ομαδική έκθεση. Ο τρόπος που έγινε το στήσιμο είναι παράθεση έξι mini ατομικών εκθέσεων και καλώς έγινε έτσι γιατί εδώ δεν κρίνεται ένα συνολικό αποτέλεσμα αλλά ο κάθε υποψήφιος. Αυτό που καταλαβαίνεις αμέσως είναι πως όλοι έβαλαν πραγματικά τα δυνατά τους. Το Βραβείο ΔΕΣΤΕ μάλλον έχει πάρει τη μορφή ενός πολύ σημαντικού αγώνα και όλοι θέλουν να έχουν τη θέση του μοναδικού πρώτου. Δεν ξέρω, μπορεί να είναι

έτσι ή ελπίζω μια ευκαιρία από τη μεριά των καλλιτεχνών να παράγουν καινούργια δουλειά και για το κοινό ευκαιρία να δούμε έξι καλές ατομικές εκθέσεις σε ένα χώρο. Δεν είναι τόσο εύκολο αυτό και δεν γίνεται τόσο συχνά, οπότε σημασία έχει ότι έγινε και ελπίζω να ήταν τόσο δυνατή η ευκαιρία και η εμπειρία ώστε τελικά να μην είναι και τόσο σημαντικό το ποιος θα πάρει τελικά αυτό το βραβείο. Επειδή όμως ένας θα είναι αυτός... Ας είναι ο Φουτρός. Όχι ότι δεν θα χαρώ αν το πάρει κάποιος άλλος...

Ντόρα Οικονόμου
Hong Kong Garden, 2005
μικτές τεχνικές, μεταβαλλόμενα μεγέθη
Φωτο: © Πάνος Κοκκινιάς

για μια βιωματική συνάντηση με τη τέχνη

χώρος έρευνας, έκφρασης & επικοινωνίας |
σεμινάρια | αφιερώματα | εικαστικά happenings |
συναντήσεις | συζητήσεις | ομιλίες | διαλέξεις |
ακροάσεις | μουσικές αναλύσεις | ψηφιακές
προσεγγίσεις | ειδικές προβολές & εκθέσεις |
παραυσιάσεις βιβλίων & εκδοτικών οίκων |
παραυσιάσεις δίσκων & δισκογραφικών εταιρειών |
πρόβες | pocket theatre arts in therapy |

μικρο
πολυτεχνείο

πλατεία Ασωμάτων 7, Θησείο, tel: 210 3243306 - 210 9480745, email: mikropolytexneio@freemail.gr

BEST of SEMINARS | COLLECTION 2005 - 2006

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ - ΣΥΓΓΡΑΦΗ

- Δημιουργική γραφή:** Διατρέχοντας όλα τα λογοτεχνικά είδη από την ποίηση μέχρι το δοκίμιο, το σημειωματόστιχο έως τα ολοκληρώσαντα οι συμμετέχοντες μια προσωπική λογοτεχνική παραγωγή με τον πιο εμπνευσμένο τρόπο. **Συντονίζει η Χριστίνα Οικονομίδου**
- Μυθολογία:** Τμήμα μυθολογίας για Μυθιστόρημα - Νουβέλα - Διήγημα που ενεργοποιεί και αξιοποιεί την αυθεντικότητα και το ταλέντο του γράφοντος. **Συντονίζει ο Φώτης Βλαστός**
- Αυτοματική γραφή:** Μια ευφυής τεχνική συγγραφής μέσα από συνειρμικές διαδικασίες. Λειτουργεί ως άσκηση επικοινωνίας και εργαλείο αυτογνωσίας. Ασκήσεις επινόησης, διατύπωσης, ρυθμού στη λογοτεχνική συγγραφή. **Συντονίζει ο Θράσος Κομνηνός**

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ ΣΕΝΑΡΙΟΥ

- Workshop Script Editing:** Πρακτικό εργαστήριο για την συγγραφή σεναρίου ταινίας μεγάλου μήκους. Από τη δόμηση της ιδέας, το πλάσιμο των ρόλων, το ύφος και τα αφηγηματικά μέσα μέχρι το τελευταίο χέρι στην συγγραφή, ένα προχωρημένο ομαδικό Workshop υψηλών στόχων και επιδόσεων.
- Με τον Νίκο Παναγιωτόπουλο**

- Από την μικρή ιστορία στη σπονδυλωτή ταινία:** Να αφηγηθείς μια καλή ιστορία σε 15 λεπτά φιλμικού χρόνου είναι άθλος και μαζί ένα μεγάλο σχολείο στη συγγραφή σεναρίου. Ομαδικό brainstorming, ατομικές ταινίες μικρού μήκους και η τεχνική της κατασκευής σπονδυλωτής ταινίας. Παράλληλα ένα άριστο εργαστήριο συγγραφής διαλόγων για σεναμά. **Με την Κατερίνα Φιλώτου**

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ, ΜΟΝΤΑΖ, SOUND DESIGN, ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

- Ειρήνη Βαχλιωτή:** «Σκηνοθετώντας ρόλους στο ασέλιον» Απαραίτητο εργασάτη για τον νέο σκηνοθέτη τον κινηματογράφου με στόχο την δια-δραστική σκηνοθετική πράξη στα γυρίσματα μιας ταινίας. Διδασκαλία των ρόλων και ασκήσεις οπτικής γωνίας για να μεταμορφωθεί ο νέος σκηνοθέτης σε δημιουργό με άποψη.
- Γιάννης Καραμπίτσος:** **Μοντάζ σε Premiere & Avid.** Το μοντάζ ξαναγράφει την ταινία από την αρχή και ορίζει θεαματικά το τελικό καλλιτεχνικό αποτέλεσμα. Ξεμηνίρα τέχνης και τεχνικής.
- Χρήστος Αλεξόπουλος - Μουσική Επένδυση / Sound Design.** Ένα εργαστήριο υψηλής ευθύνης για τον ήχο στο σινεμά, για να ντυθεί εύστοχα ένα φιλμ με μουσική.
- Κυριάκος Χατζημυχαηλίδης - Οργάνωση, Εκτέλεση και Διεύθυνση Παραγωγής Κινηματογραφικού Έργου** για την υποστήριξη της T-SHORT, της μόνης ελληνικής εταιρείας παραγωγής ταινιών μικρού μήκους

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΣΕΝΑΡΙΟΥ - ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟ ΣΕΝΑΡΙΟ

Ο Στάθης Βαλούκος συντονίζει τα τμήματα:

- Βασικές αρχές σεναριογραφίας:** Δομή και τεχνική του κινηματογραφικού σεναρίου. Διάγραμμα, σύνθεση και ανάλυση της πλοκής. Αφηγηματικές τεχνικές. Ασκήσεις ύφους και ήθους στο γράψιμο μιας σκηνής και στο χτίσιμο των χαρακτήρων. Το αλφάβητο της σεναριακής γραφής.

- Το τηλεοπτικό σενάριο:** Από την ιδέα ως την υποβολή της σύνοψης και του πρώτου επεισοδίου στα τηλεοπτικά κανάλια ένα - επαγγελματικό - σεμινάριο που παρακολουθεί και οργανώνει βήμα-βήμα το στάσιμο μιας επιτυχημένης σεναριακής πρότασης για την Τ.Υ.

ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΟΘΟΝΗ

- Περικλής Χυρογιάννης: «Μία Μοιραία Συνάντηση»...**... αυτή των ηθοποιών με τους σκηνοθέτες μέσα από ένα ισχυρό βιογραφικό εργαστήριο που δίνει με την κινηματογραφική ήθος και ρεαλισμό.
- Γιάννης Οικονομίδης: «Ο Κινηματογραφικός ηθοποιός μπροστά από τον φακό».** Όταν ο ηθοποιός αφήνει το σενάιο και φτάνει στο πλατώ αλλάζει; Μύηση στα μυστικά και τις τεχνικές μιας τέχνης χορηγικής και μοναχικής όπως μεταμορφώνεται η υποκριτική στο σεαυτίνο.
- Χρήστος Δήμας: «Ο Τηλεοπτικός ηθοποιός μπροστά από τον φακό».** Ο επαγγελματίας ηθοποιός της τηλεόρασης εδώ βιώνει κώδικες - κλειδιά ερμηνευτικής αξίας που τον καθιερώνουν στην πιο ακριβοπληρωμένη βαθμίδα των Show Biz.

ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ & ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΘΕΑΤΡΟΥ

- **Σοφία Σειράλη: «Θέατρο Δωματίου»** Ένα πρότυπο εργαστήρι εκμάθησης στον μονόλογο -το πιο αδυσώπητο είδος θεάτρου- μέσα από τους καλύτερους ρόλους του παγκόσμιου ρεπερτορίου για σολίστας. Στόχος το ανέβασμα μιας παράστασης μονολόγου.
- **Μελέτης Γεωργιάδης: «Φεγγαροβδομάδα»** Αυτοσχεδιασμοί αλλά και εμπειρία επί σκηνής με αποτέλεσμα μια interactive παράσταση Τσίτης. Ένα φιλόδοξο project Actors Studio
- **Ανίτα Καγκάλου: «Η καθημερινότητα είναι θέατρο»** Οι καθημερινοί μας ρόλοι σε ένα εξομολογητικό πάρε-δώσε με το ρυθμό και τη μουσική να παίζουν κύριο ρόλο στην απελευθέρωση του ηθοποιού που κρύβεται μέσα μας
- **Ελένη Καραμπίτσου: «Εγώ, ο Σκηνοθέτης»** Για νέους σκηνοθέτες του θεάτρου που αναζητούν το στίγμα τους και χτίζουν με πράξεις το ταλέντο τους
- **Χρήστος Αλεξάνδρου: «Μουσικό θέατρο»** Ότι πιο μοντέρνο στο μουζικάλ και φευγάτο στο μουζικάλ

AUDIOVOCAL STUDIO

«**Φωνή - Ήχος εκ σώματος**». Εργαστήρι φωνητικής πράξης και τραγουδιού που εμπλέκει ολόκληρο το σώμα στη διαδικασία της εκφώνησης και με την καλύτερη εκμετάλλευση της αναπνοής στο λόγο και το τραγούδι. Μας υπόσχεται μια ουσιαστική γνωριμία με την σωματική μας φωνή. **Με τον Βασίλη Κονταξή.**

«**Στίχος: το μισό του τραγουδιού**» Βιωματικό εργαστήριο στιχουργικής με τη βαθειά γνώση και την εμπειρία της **Λήδας Χαλκιαδάκη**.

«Τραγουδοποιός: Μια συνδυαστική τέχνη» Όταν η ποίηση γίνεται μελοποίηση, η μελωδία ορίζει τα πάντα. Με τον μουσικό **Χρήστο Αλεξόπουλο**.

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ- ΚΟΣΤΟΥΜΙ - ΦΩΤΙΣΜΟΙ - ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

- **Σκηνογραφώντας τη ζωή και το θέατρο- Ντύνοντας Ρόλους:** Πρακτικό σεμινάριο σκηνογραφίας που βυθίζεται στον πυρήνα μιας παράστασης αλλά και ένα επαγγελματικό εργαστήριο ενδηματολογίας για performing arts δια χειρός **Μπιάνκας Νικολαρεΐξη**
- **Φωκίς και Σκιά:** Σεμινάριο για νέους φωτιστές που θέλουν να γνωρίσουν τις βασικές αρχές για να φωτίσουν σωστά μια παράσταση. Με πρακτική σε στούντιο και θεατρική σκηνή και με την έγκυρη κρίση του **Κώστα Γαλάνη**
- **Μουσική Επιμέλεια για το Θέατρο:** Πως μια παράσταση ντύνεται με νότες. Τράπεζα ήχου, ψηφιακές προσεγγίσεις από τον **Μάνο Ροβύθη**

VIDEO ART - ΨΗΦΙΑΚΗ ΤΕΧΝΗ

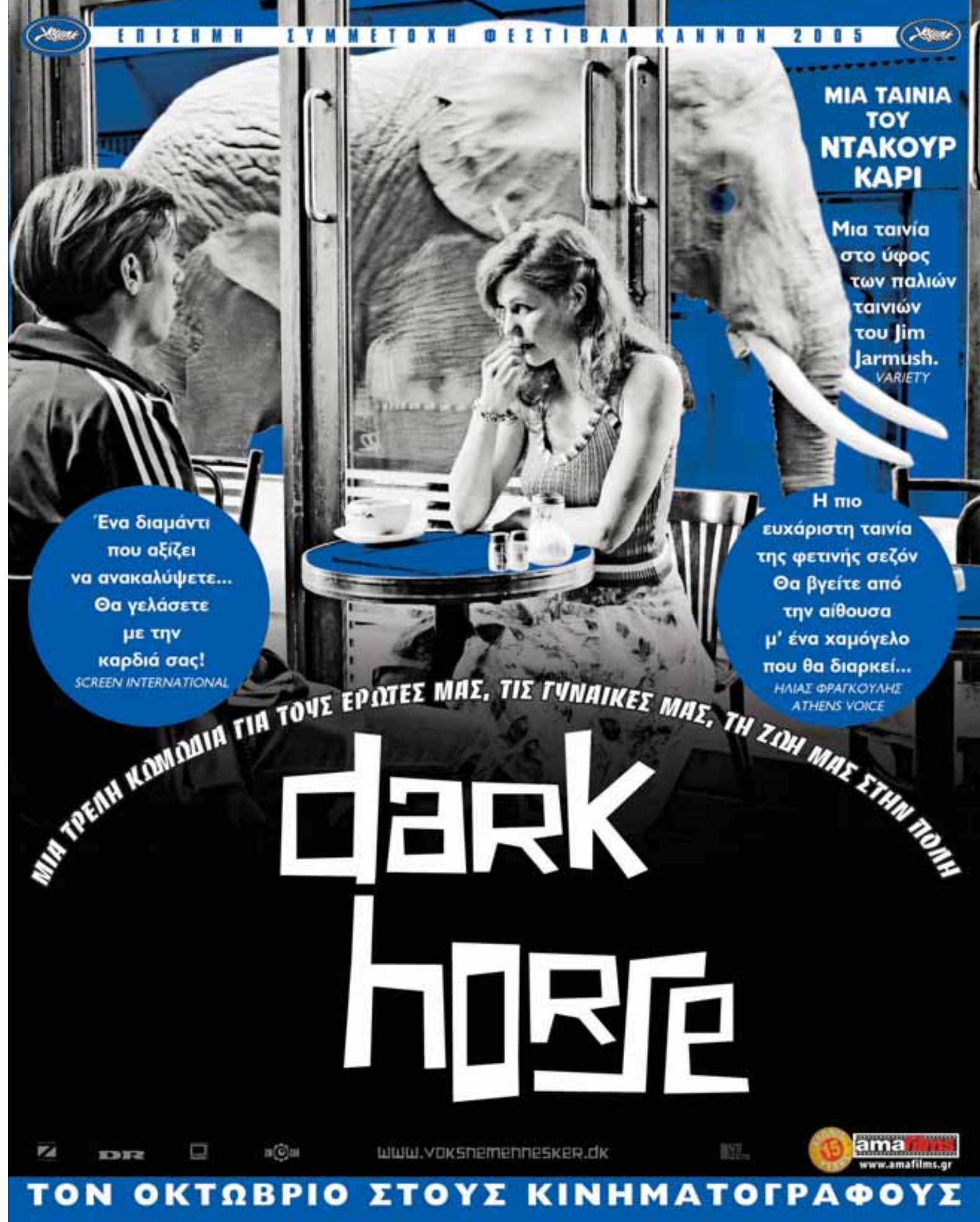
- MAKE YOUR VIDEO:** Για δεύτερη χρονιά οι καλλιτέχνες Λαϊκής & Άρης Ιωάννης συντονίζουν σεμινάρια για τη video-τέχνη εκπαιδεύοντας τους fun των ψηφιακών τεχνών στο Σενάριο, τη Σκηνοθεσία, το Μοντάζ, την Ιστορία της Video-art, την Ιστορία Τέχνης 20ου αιώνα (το περιήρημο «Κλέβω και Μαθαίνω»), ενώ κάθε συμμετέχων αφέται να δημιουργήσει ένα έργο της επιθυμίας του (video-clip, ταινία μυθοπλασίας μικρού μήκους, video-ντοκιμαντέρ, video-εγκατάσταση, video art γλυπτό, κλπ.) Με το πέρας των σεμιναρίων πραγματοποιείται έκθεση με τα έργα των σπουδαστών.
- ANIMATION: Ο Δημήτρης Ευσταθιάδης,** νέος ταλαντούχος δημιουργός ψηφιακών κόμικς συντονίζει τη πρώτη φορά φέτος ένα εμπνευσμένο τμήμα για νέους κομικογράφους και σκηνογράφους.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ART IS ART

Σεμινάρια ζωγραφικής, εικονογράφησης παιδικού βιβλίου, γελοιογραφίας, κολλάζ, μάσκας. Τεχνικές κατασκευής χρηστικών αντικειμένων: φωτιστικά, κερύ, papier maché. Εργαστήρι Κατασκευής Χειροποίητου Βιβλίου (Book Art). Διακόσμηση και House Lifting (χρώμα, ύφασμα, κόσμημα, φωτισμός, feng shui). Ολιγομελή τμήματα, για αρχάριους και προχωρημένους.

Στόχος των εργασιών είναι η καλλιτεχνική δημιουργία και η ομαδική έκθεση των έργων στο Studio Loft Gallery του Μ.Π.

Συνεργάζονται: Νικόλας Κληρονόμος, Νίκος Ρεπούλιος, Ιωάννα Παπαδοπούλου, Δημήτρα Κωσταρίδη, Χάγια Κσέν, Florence Χρηστάκη, Γιάννης Γιαννούλης και η πολυμελής ομάδα εικαστικών καλλιτεχνών «Ποτέ Δεν Ήταν Έτσι».

Just Like Heaven!

Οι Cure, που σε λίγους μήνες κλείνουν 30 χρόνια ύπαρξης, απέδειξαν έμπρακτα ότι δεν έχουν καμία σχέση με τη λέξη Δεινόσαυρος και όλα τα παράγωγά της. Η υπόσχεσή τους ότι θα ξαναέρθουν του χρόνου με νέο άλμπουμ, μας αφήνει με την ικανοποίηση ότι η απόλυτη New Wave μπάντα, από τα πλέον λατρεμένα γκρουπ στη χώρα μας, ξεπερνάει κατά πολύ σε πάθος και ενέργεια πολλά από τα νέα συγκροτήματα που έχουν ακόμα κρεμασμένες στα δωμάτιά τους τις αφίσες με τον κύριο Robert Smith...

Με τον καλύτερο τρόπο ξεκίνησε η επαναφορά μας από το φετινό πλούσιο σε συναυλίες και φεστιβάλ καλοκαίρι με τους διοργανωτές του πρώτου Terra Vibe Festival, Didi Music - Big Star Promotion, συνεπείστατους στις υποχρεώσεις τους και τους headliners Cure, χορταστικούς όσο ποτέ άλλοτε. Όλα αυτά παρέα με τη **Jose Cuervo, τη No 1 τεκίλα στον κόσμο**.

Ας τα πάρουμε όμως από την αρχή. Όλα λοιπόν ξεκίνησαν την Πέμπτη 1 Σεπτεμβρίου λίγο μετά τις πέντε, και κάτω από τον καυτό, φθινοπωρινό πλέον, ήλιο. Το φεστιβάλ άνοιξαν οι δικοί μας **Film**. Σίγουρα ικανοποίησαν τον κόσμο και έδωσαν μεγαλύτερο ενδιαφέρον στην αναμονή μας για το επερχόμενο άλμπουμ τους, το οποίο για την ώρα είναι άγνωστο πότε θα κυκλοφορήσει. Στη συνέχεια τη σκυτάλη πήραν οι **Cranes**. Περισσότερο ατμοσφαιρικοί, οι επιλεγμένοι προσωπικά από το Robert Smith (ο οποίος δηλώνει fan τους), ήταν μουσικά άψογοι

και γενικά άφησαν τις καλύτερες εντυπώσεις. Όσο περνούσε η ώρα, ο ήλιος σιγά σιγά χανόταν και το πλήθος συγκεντρωνόταν πίνοντας παγωμένες **Cuervo margarita**. Γύρω στις οκτώ εμφανίστηκε ο Αλκίνοος Ιωαννίδης με την πολύ καλά δεμένη μπάντα του και κινήθηκε για μία ολόκληρη ώρα σε έντεχνους και ροκ ρυθμούς. Στο τέλος χειροκροτήθηκε από όλους, θερμαίνοντας την ατμόσφαιρα για το ανυπόμονο πλήθος.

Vive Cuervo... και η μουσική περιπέτεια συνεχίζεται...

21:25 λοιπόν, τα φώτα σβήνουν, μια παγωμένη Cuervo και μέσα από ένα εντυπωσιακό σκηνικό που παισιωνόταν από τεχνητούς καπνούς και εντυπωσιακά φωτορυθμικά, ξεπρόβαλαν οι "Four Imaginary Boys".

Το σόου άνοιξε με το Open και οι **Cure** με ανεβασμένη την ένταση και την παραμόρφωση στις κιθάρες (δύο κιθάρες χωρίς καθόλου key-boards) και το μπάσο αρκετά χαμηλωμένο και σε δεύτερο ρόλο, εμφανίστηκαν στο ελληνικό κοινό προσαρμοσμένοι στον ήχο των τελευταίων δουλειών τους, περισσότερο ποπ-ροκ και λιγότερο New Wave, όπως τους γνωρίζαμε κάποτε.

Κλασσικά τραγούδια όπως τα Just Like Heaven, Lullaby, Friday I'm in Love και Love Song σίγουρα ικανοποίησαν τους πάντες, ενώ οι πιο

αφοσιωμένοι δεν μπορεί να μη συγκινήθηκαν ακούγοντας τα One Hundred Years και Shiver and Shake. Μετά από μία ώρα και πενήντα λεπτά, το πρώτο μέρος της συναυλίας τελείωσε με το End. Ο κύριος Smith για πολλοστή φορά είπε κάτι στα ελληνικά που έμοιαζε με "ευχαριστώ" (αν και αστειευόμενος ανέφερε ότι γνωρίζει και άλλες λέξεις, αλλά τις κρατούσε για μετέπειτα) και εν συνεχεία καληνύχτισε. Όπως ήταν λογικό και αναμενόμενο, όλοι πλέον, ικανοποιημένοι από μια αρκετά καλή παρουσία με 22 τραγούδια από την εποχή του Three Imaginary Boys μέχρι και το τελευταίο ομώνυμο άλμπουμ, περιμέναμε ένα encore ενός-δύο ακόμη τραγουδιών για να φύγουμε ευτυχισμένοι. Βλέπετε μας έχουν συνηθίσει στην Ελλάδα με τα σετ της μιας ώρας και δεκαπέντε λεπτών, συμπεριλαμβανομένων encore και διαλειμμάτων και ήδη οι δύο ώρες σχεδόν μας φαίνονταν υπέρ-αρκετές. Έλα όμως που οι κύριοι στη σκηνή είχαν άλλα σχέδια.

Ακολούθησαν 4 encore και συνολικά 12 επιπλέον τραγούδια παρακαλώ! Killing an Arab, Hot hot hot!, Fire in Cairo, Three Imaginary Boys, Boys don't Cry, Let's Go to Bed ήταν μερικά από αυτά που ακούστηκαν και πλέον το Terra Vibe θύμιζε την κερκίδα των Ελλήνων στον τελικό του Euro μετά το γκολ του Χαριστέα. Μετά και το τέλος του τρίτου encore ο Robert Smith έδωσε οριστικά τέλος, λέγοντας "This is a song that I've never played anything after this one" και η βραδιά έκλεισε με το Faith. Ο απολογισμός, 2 ώρες και 55 λεπτά και σύνολο 34 τραγούδια. Δε νομίζω ότι χρειάζεται να πούμε κάτι άλλο!

Πάντα τέτοια, Cuervo!

BROADCAST SOME TENDER BUTTONS

Οι Broadcast ξεκίνησαν την καριέρα τους γύρω στο 1995 ως ένα πενταμελές συγκρότημα από το βιομηχανικό Birmingham, στη μέση της Αγγλίας.

Η πρώτη τους επιτυχία ήρθε το 1997 με τη μορφή του The Book Lovers. Πρόκειται για ένα μικρό ατμοσφαιρικό διαμάντι με γριφώδεις στίχους («read the sign above the door, it's not for everyone...») και ένα στοιχειωμένο πιανάκι. Κυκλοφορεί σε μορφή EP μαζί με άλλα τρία εξαιρετικά κομμάτια στην Duo-phonic, την εταιρεία των Stereolab, οι οποίοι την εποχή εκείνη μεσουρανούν. Οι συγκρίσεις είναι αναπόφευκτες, μια και αμφότεροι διαθέτουν γυναικεία φωνητικά και συνδυάζουν τον πειραματισμό με την ποπ μουσική, τους ηλεκτρονικούς avant garde ήχους (που προέρχονται κυρίως από vin-tage αναλογικά πλήκτρα) με κλασικά όργανα. Το Book Lovers μοιάζει με λιγότερο χαριτωμένο

αδερφάκι του Cybele's Reverie, που είχε κυκλοφορήσει την προηγούμενη χρονιά. Εξάλλου, τα δύο συγκροτήματα μοιράζονται τον ίδιο manager και έχουν ήδη πραγματοποιήσει από κοινού περιοδεία. Πέρα όμως από τα κοινά στοιχεία και τις επιρροές, πρόκειται για δύο διαφορετικούς κόσμους. Σ' αυτόν των Stereolab, έναν κόσμο καθαρά μητροπολιτικό, βασιλεύουν το πορτοκαλί φως, οι ασθματικά σφικτές κιθάρες και τα φουτουριστικά σύμφωνα. Σ' εκείνον των Broadcast, που αντιπροσωπεύει έναν τρομακτικά βιομηχανικό Βορρά, βρίσκουμε το κοφτό σκοτάδι, το μπάσο, βαθύ και σκόρπιο, καθώς και πολλά πρωτόγονα φωνήεντα. Την ίδια χρονιά, μετά από πολλές συζητήσεις με δισκογραφικές εταιρείες, οι Broadcast υπογράφουν στη Warp, γνωστή για αμιγώς ηλεκτρονικές κυκλοφορίες (Arhex Twin, Jimi Tenor, Autechre μεταξύ άλλων). Το γεγονός προκαλεί αρκετή αναστάτωση

Το παρόν απλώς επαναλαμβάνει το παρελθόν και το μέλλον, τραγούδησαν το 1968 οι United States of America. Τριάντα χρόνια αργότερα, οι Broadcast ως ευτυχής μετεμψύχωση τους, έκαναν, με τα κατάλληλα συστατικά, τις κατάλληλες επιρροές και το κατάλληλο φιλτράρισμα, αυτόν το στίχο πραγματικότητα. Χάρη στη μαγεία τους, καταφέραμε να ξεχάσουμε για λίγο την απογοητευτική μας νοσταλγία για περασμένα μεγαλεία που δε ζήσαμε, και να νιώσουμε ευτυχείς και περήφανοι που γεννήθηκαν στην εποχή αυτή ώστε να μπορούμε να τους απολαμβάνουμε, τόσο στις ηχογραφήσεις όσο και επί σκηνής. Δέκα χρόνια μετά την ίδρυσή τους, συνεχίζουν ακάθεκτα να μας μαγεύουν.

του Γιάγκου Κολιοπάνου

στους ορκισμένους warp-άδες που αναρωτιούνται τι δουλειά έχει ένα ποπ συγκρότημα στην αγαπημένη τους εταιρεία. Η πρώτη τους κυκλοφορία είναι μία συλλογή από όλες τις μέχρι τότε ηχογραφήσεις, δηλαδή το Book Lovers συν τα δύο σαρανταπεντάρια, το αραιό Acci-dentals και το καταγιστικό Living Room, σύνολο εννέα κομμάτια. Ο δίσκος τιτλοφορείται Work and Non-Work και χωρίς να έχει τη συνοχή ενός κανονικού άλμπουμ στέκεται σαν μία πρωτότυπη κυκλοφορία που τραβά την προσοχή ολόενα και περισσότερου

κόσμου. Το συγκρότημα αποσύρεται για να δημιουργήσει το πρώτο του LP. Θα μεσολαβήσουν τρία χρόνια μέχρι την κυκλοφορία του, μέσα στα οποία θα αντιμετωπίσουν ένα σωρό δυσκολίες. Ο ντράμερ τους εγκαταλείπει και αδυνατούν να επικοινωνήσουν με τους διάφορους ακριβοπληρωμένους παραγωγούς που παρελαύνουν από το στούντιο. Τελικά παίρνουν την απόφαση να κάνουν οι ίδιοι την παραγωγή του δίσκου, ο οποίος κυκλοφορεί το Μάρτιο του 2000 και ονομάζεται The Noise Made by People. Λίγο

καιρό πριν κυκλοφορούν άλλους δύο δίσκους: το 45άρι Echo's Answer, αιθέριο και σκόρπιο (παρεπέμποντας στο πρωτόλειό τους, το Accidentals) και το δωδεκάιντσο Extended Play που περιέχει τέσσερα τραγούδια εκ των οποίων το στατικό και ηλεκτρισμένο έπος Paper Cuts, όπου συνεχίζεται η εμμονή τους με τις λέξεις που παραμένουν κρυφές. Από το άλμπουμ θα προκύψει ένα ακόμη single, το Come on Let's Go, ένα ψυχρό σπεκτορικό διαμαντάκι που αναμφίβολα αποτελεί την πιο pop / soul στιγμή τους. Μετά από πολλή ταλαιπωρία έχουν καταφέρει να βρουν το wall of sound που τους ταιριάζει, πλούσιο και πρωτόγονο, κρύο και ζεστό ταυτόχρονα. Κατά τα άλλα το Noise είναι ένας έντονα ατμοσφαιρικός, σκοτεινός και βιομηχανικός δίσκος, επηρεασμένος από τα soundtrack του Ennio Morricone, χωρίς αμφιβολία ο μουσικός για τον οποίο το συγκρότημα τρέφει το μεγαλύτερο θαυμασμό. Όπως συμβαίνει και στα αγαπημένα τους soundtrack, οι Broadcast ανάμεσα στα «κανονικά» τους τραγούδια, τοποθετούν στιγμές-γέφυρες πειραματισμού και avant αισθητικής δημιουργώντας μία σχεδόν αψεγάδιαστη ισορροπία. Η μέθοδος αυτή εντείνεται ακόμη περισσότερο με την κυκλοφορία του Extended Play 2 που φιλοξενεί μία παραλλαγή στη θεοπέσια μελωδία του Unchanging Window, το ονειρικό Illumination και το αδυσώπητο Drums on Fire. Εντωμεταξύ, οι συναυλίες τους

επιφυλάσσουν μία αλλόκοσμη και ψυχεδελική ατμόσφαιρα. Τα μέλη του συγκροτήματος παίζουν ουσιαστικά στο σκοτάδι κοιτώντας είτε κάτω στα όργανά τους είτε στο άπειρο ενώ κατά καιρούς προβάλλονται επιστημονικές εικόνες πάνω στα σώματά τους. Ολ' αυτά φυσικά παραπέμπουν στα τέλη των sixties, στους Velvet Underground, στο Midnight Cowboy. Δεν είναι όμως παρά μία πτυχή του εξαιρετικά πλούσιου, πρωτότυπου και ενδιαφέροντα διάκοσμού τους. Σχεδόν άλλα τρία χρόνια θα μεσολαβήσουν μέχρι την επόμενη τους κυκλοφορία. Κάποιοι τους χαρακτηρίζουν αργούς και τεμπέληδες, στην πραγματικότητα είναι επαγγελματίες και τελειομανείς. Εξάλλου και πάλι αντιμετωπίζουν προβλήματα, το μεγαλύτερο εκ των οποίων είναι η ανίατη ασθένεια και τελικά ο θάνατος του Rob Mitchell, του ιδρυτή της Warp, που ήταν αγαπημένος φίλος τους, και ο άνθρωπος που τους στήριξε από την αρχή και τους έδωσε τη δυνατότητα και την ελευθερία να δημιουργούν ανενόχλητοι. Μέσα από την απώλεια αυτή, αλλά και μία πληθώρα κινηματογραφικών επιρροών (κυρίως πολύχρωμες αλληγορίες του Τσέικικου Νέου Κύματος όπως το Daisies και το Valerie and her Week of Wonders) αλλά και folk ακουσμάτων, δίνουν ζωή σε ένα δίσκο πολύ πιο μελωδικό, φωτεινό και αισιόδοξο. Πρόκειται για το Ha Ha Sound που ηχογραφείται στο σπίτι του μπασίστα και βασικού συνθέτη James Cargill και της τραγουδίστριας και σπιουργού Trish Keenan, εκτός από τα εκπληκτικά drums που ηχογραφούνται μέσα σε μια εκκλησία. Ο καμβάς τους αυτήν τη φορά είναι ακόμα πιο πλούσιος και

τα κοσμήματά του μίας σπάνιας ομορφιάς. Του άλμπουμ προηγείται άλλο ένα EP με έξι τραγούδια εκ των οποίων το φρενέρες single ονόματι Pendulum. Το τελευταίο κομμάτι του EP είναι ίσως η πιο πειραματική τους στιγμή, μια συνεργασία με το τμήμα ηλεκτρο-ακουστικού sound theatre του πανεπιστημίου του Birmingham, από την οποία προκύπτει ένα πολύ ενδιαφέρον κολλάζ ήχων. Στο μεταξύ, έχει αποχωρήσει άλλο ένα μέλος από το συγκρότημα, αφήνοντας πίσω το ζεύγος James-Trish και τον κιθαρίστα Tim Felton. Παρολαυτά για τις συναυλίες τους στρατολογούν άλλα δύο μέλη, εκ των οποίων ένα δεινό ντράμερ. Αισθητικά, αγγίζουν την τελειότητα. Η σκηνική παρουσία της Trish, πολύ πιο άνετη και θηλυκή, με λουκ εντελώς sixties (πολύχρωμα φορέματα, κατάμαυρο ίσιο μάλλι a la Nico), αντιπροσωπεύει απόλυτα το νέο τους ήχο και χάρη στις προβολές που πέφτουν πάνω τους το αποτέλεσμα είναι πιο ψυχεδελικό από ποτέ. Highlights των συναυλιών είναι το Drums on Fire που κόβει την ανάσα, η διασκευή του 60 / 40 της Nico, και το κλείσιμο-θρίλερ με το πειραματικό Hammer Without a Master, ένα από τα πιο κινηματογραφικά instrumental κομμάτια τους, που στις συναυλίες εμπλουτίζεται από τα υπόκωφα ουρλιαχτά της Trish. Η συναυλία τους στο AN club στην Αθήνα τον Οκτώβριο του 2003 αποτελεί κατά γενική ομολογία ένα φαινόμενο και σύμφωνα με τους ίδιους, ίσως την καλύτερή τους live στιγμή. Μετά από μία σχετικά μακρά απουσία, ως συνήθως, επιστρέφουν όντας πλέον μονάχα το ζεύγος Keenan-Cargill. Ο νέος τους δίσκος, που κυκλοφορεί στις 12 Σεπτεμβρίου, έχει τον τίτλο

Tender Buttons, εμπνευσμένος από το ομώνυμο βιβλίο της Gertrude Stein. Στιγματισμένος από προσωπικές δυσκολίες (η αποχώρηση του Felton, ο θάνατος του αλκοολικού πατέρα της Keenan) δεν έχει καμία απολύτως σχέση με τον προηγούμενο. Τα θηριώδη drums δίνουν τη θέση τους σε ένα μινιμαλιστικό drum machine και απλές σκόρπιες νότες, στο μπάσο, στην ακουστική κιθάρα ή σε κάποιο βραχνιασμένο πλήκτρο. Η Keenan παίζει με τις λέξεις της με περισσότερη ποιητική αινιγματικότητα από ποτέ, ενώ η φωνή της, άλλοτε κρυστάλλινη και αιθέρια, αγγίζει υψηλά επίπεδα μονότονης ομορφιάς. Επηρεασμένοι κυρίως από το μινιμαλισμό της Γαλλικής library music, φέρνουν στο μυαλό την ακαταμάχητη απόλυτητα και αμεσότητα των Young Marble Giants. Σύμφωνα με την Keenan, το θέμα αυτή τη φορά είναι απλώς το να αφήνεται, χωρίς να προσπαθείς να δώσεις ένα σχήμα στις συνθέσεις, αφήνοντάς τες να αιωρούνται. Το αποτέλεσμα είναι πολύ πιο διακριτικό αλλά εξίσου μαγικό. Μένει να δούμε τι μορφή θα έχουν οι live τους εμφανίσεις που ξεκινούν αυτόν το μήνα.

www.broadcast.uk.net

SONY

Νέο Network Walkman με σκληρό δίσκο από τη Sony

MY PERSONAL AUDIO IS
SONY NW-HD5

SCHEMA MADE IN ITALY...

ή αλλιώς keep the groove alive!

του Δημήτρη Βόγλη

Ένα κατάλληλο περιβάλλον είναι σαφές ότι σε προδιαθέτει διαφορετικά από κάποιο άλλο, όπως επίσης βοηθάει στο να ελευθερώσει συναισθήματα και επιθυμίες που, υπό άλλες συνθήκες, θα ρίζωναν μέσα μας ανεκπλήρωτες. Για τους Luciano Can-tonne, Davide Rosa και το γνωστό μας Nicola Conte τα πράγματα κύλησαν ευνοϊκά και αβίαστα για τους λόγους που αναφέρουμε συν φυσικά τη μεγάλη τους αγάπη για αυτό που κάνουν. Ιταλοί με κοινά ακούσματα και ερεθίσματα, λάτρεις της jazz και της bossa nona αποφάσισαν περίπου το 1996 να εμπλουτίσουν το μουσικό μας κόσμο με σπάνιους θησαυρούς κυρίως από τις δεκαετίες του 60 και 70 αλλά και με πλήθος νέων κυκλοφοριών. Η Ιταλία φυσικά είναι ένας μουσικός παράδεισος, ένα καλά κρυμμένο μυστικό, λες και υπάρχει ένα είδος συνομιλίας μεταξύ των φανατικών του είδους. Φεστιβάλ τα οποία δεν διαφημίζονται πουθενά παρά μόνο στόμα με στόμα και όταν φτάνεις εκεί δεν πιστεύεις στα μάτια σου. Παλιά ξενοδοχεία από περασμένες δεκαετίες

μετατρέπονται σε συναυλιακούς και εκθεσιακούς πολυχώρους όπου μπορείς να αγοράσεις από σπάνια βινύλια μέχρι έπιπλα και εξοπλισμό για το σπίτι -σπάνια κομμάτια εποχής- και να δεις συναυλίες τύπου Compastimble Edison, Pizzicato 5, Montefiori Cocktail, Maxwell Implosion, Frank Popp Ensemble, Nicola Conte ή να ακούσεις dj's και μουσικές, που αγνοείς ακόμα και την ύπαρξη τους. Η Schema πρωτοστατεί στο να κρατήσει ζωντανό το groove και να εμπλουτίσει τον εσωτερικό μας κόσμο. Τι μπορούμε να βρούμε λοιπόν στη Schema... Όλες τις συλλογές Break n' Bossa, Psycho Mellow-Pop Bossanova, Funk και Soul συλλογές, σπάνια soundtracks ανάλογου ύφους και πλήθος νέων καλλιτεχνών που κινούνται σε αυτό το ύφος, αλλά με ηλεκτρονικό υπόβαθρο (και όχι μόνο), όπως οι Γάλλοι Les Hommes, ο Nicola Conte, οι αιθέριοι Balanco, οι Jazz Convention, Fe Combo, Street Jazz Unit, Gerardo Frisina, Rosalia De Souza, Johnny Griffin και αρκετά ακόμα αξιόλογα ονόματα που αξίζουν ακρόασης.

Προτείνουμε

Rosalia De Souza - Garota Moderna
Afro-Brazilian ρυθμοί και φωνητικά
Astrud Gilberto

Metti una bossa a cena 1 & 2
(κατά παράφραση του metti una sera
a cena του Ennio Morricone)
Μοναδικές κινηματογραφικές συλλογές
easy pop bossa για να σου κρατήσουν
το χαμόγελο και την καλή διάθεση...

Up! The Psycho Mellow
Ένα σύντομο ταξίδι στα 70's -συλλογή
με funk, soul και brazilian
αριστουργήματα.

www.ishtar.it/schema

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF...

Ο Burt Bacharach ήταν 4 πόντους ψηλότερος

Ας αρχίσουμε από τα αυτονόητα. Ο Burt Bacharach είναι ένας από τους μεγαλύτερους συνθέτες του 20ου αιώνα. Ένας καλλιτέχνης που τόσο εύκολα, έξυπνα και με διακριτικό στυλ ξεγλιστράει από τη jazz στην pop, από τη bossa nona στη soul, από τον κινηματογράφο στη rock, αλλά πάνω από όλα είναι ήχος "Bacharach". Από πού να ξεκινήσουμε την αναφορά των θησαυρών που μας έχει χαρίσει, The look of love, I say a little prayer, I'll never fall in love again, Walk on by, The world needs love, Do you know the way to San Hose, What's New Pussy Cat, Wives and lovers, Blue on Blue, Raindrops keep falling on my head, Make it easy on your self και τόσα ακόμα που καλύτερα να τα ακούς παρά να τα διαβάζεις... Οι δε συνεργασίες του πάντα εκλεκτικές ανάλογα με το ύφος και το συναίσθημα που ήθελε να αποδώσει. Dionne Warwick, Dusty Springfield, Bobby Vinton, Sergio Mendes, Tom Jones, The 5th Dimension, The Carpenters... Το όνομα του έγινε συνώνυμο με αυτό που ονομάζουμε Easy Listening, όρος που έχει παρεξηγηθεί από τους άσχετους ειδήμονες που... Μουσική υψηλού επιπέδου από μια μεγαλοφυΐα του αιώνα μας.

Γεννημένος στις 12 Μαΐου του 1928 στο Κάνσας, από πολύ νέος είχε εκδηλώσει την αγάπη του για τη jazz -σε ηλικία 12 χρονών έφευγε κρυφά από το σπίτι του για να πηγαίνει στα φημισμένα jazz clubs

της 52nd Street της Νέας Υόρκης και να ζήσει από κοντά το μαγικό κόσμο της bebop βλέποντας τους θρύλους Dizzy Gillespie και Charlie Parker, χρησιμοποιώντας μάλιστα ψεύτικη ταυτότητα για να του επιτρέπεται η είσοδος. Αυτό που όμως λίγοι γνωρίζουν είναι η μεγάλη του αγάπη για το Αμερικάνικο ποδόσφαιρο, αυτό που το λέμε και ράγκμπι. Και αυτό το σημείο ήταν καταλύτης στην καριέρα του... Και όμως ο Burt ο οποίος έχει πτυχία πλάνου, τσέλο, κιθάρας μισούσε τα μαθήματα πλάνου και δη το πιάνο -το όργανο που τον καθιέρωσε! Ήταν μάλιστα αποφασισμένος να μην ασχοληθεί με τη μουσική και να γίνει επαγγελματίας ποδοσφαιριστής! Μία συγκυρία ήταν τελικά αυτή που τον εμπόδισε -ευτυχώς- να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα. Στην τελική επιλογή κόπηκε από την επαγγελματική ομάδα λόγω ύψους, για την ακρίβεια για 4 πόντους!!! Μα είναι δυνατόν Ο Bacharach να ήταν τώρα παλαίμαχος παίκτης του αδιάφορου ράγκμπι; Ούτε καν κανονικού ποδοσφαίρου. Ή και ποδόσφαιρο να ήταν ακόμα φαντάζεστε τον Bacharach παλαίμαχο δεξί μπάκ της Crystal Palace ή της Manchester City ή ακόμα χειρότερα της αχώνευτης Arsenal και να σχολιάζει από ένα στούντιο αγώνες της Premier League; Αδιανόητο!!! Ευχαριστούμε λοιπόν τον κόουτς που τον έκοψε! Οι 4 πόντοι που αλλάξαν την ιστορία της μουσικής! Δ.Β.

D.I.Y. SCENE 77-82

του Νίκου Λιάσκα

AUTOPILOT
Love is a Process e.p
Merimusic - JHEPS.244 (1979)

Ένα και μοναδικό 7" από ένα πανάγνωστο πενταμελές group, cult στο είδος του. Ένα δισκάκι must για τους συλλέκτες. Ηχογραφήθηκε τον Ιούνιο του 1979 στο θρυλικό Spaceward studio στο Cambridge, από το οποίο έχει περάσει όλος ο καλός κόσμος της εποχής. Τέσσερα κομμάτια διαφορετικά μεταξύ τους, δύο γρήγορα και δύο πιο αργά στο ρυθμό, με το ομώνυμο «Love is a Process» να είναι το απόλυτο hit. Ένα χαρακτηριστικό δείγμα της μουσικής σκηνής αυτής της περιόδου με μπάσο και σύνθι σε γρήγορο τέμπο και κοφτά κιθαριστικά riffs. Όσο για τα φωνητικά, εξαίσια... Φωνάρα ο τύπος! Αν συχνάζετε στο POP και ο Νίκος έχει κέφια, μπορεί να είστε τυχεροί να το ακούσετε. Με λίγα λόγια το 7" είναι δισκάρα, από αυτά που τα ακούς και τα ξανακούς, μέχρι να λιώσουν στο πικάπ.

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

THE PONYS

Με μεγάλη ιπποδύναμη!

Οι The Ponys είναι τέσσερα καλά παιδιά από το Chicago και εκτός από το ότι έχουν μουσική παιδεία (εμπροσές από Television, Velvet Underground, Stooges, Sonics, Sonic Youth, Rolling Stones...), ξέρουν να παίζουν και καλά. Το δεύτερό τους άλμπουμ «Celebration Castle» κυκλοφόρησε πριν λίγο καιρό, και φέρει τη σφραγίδα του συμπολίτη τους, γνωστού παραγωγού, Steve Albini, ο οποίος έδωσε ένα περισσότερο New Wave τόνο στον ήχο τους. Παρόλα αυτά πιστεύω ότι το ντεμπούτο τους «Laced With Romance», το οποίο κυκλοφόρησε πέρυσι, είναι ακόμη καλύτερο από το καταπληκτικό «Celebration Castle». Γενικότερα οι The Ponys είναι από τα καλύτερα Garage-Rock γκρουπ που έχει να επιδείξει η Αμερική τα τελευταία χρόνια, και καλό θα ήταν κάποιοι επιτέλους σιγά σιγά να ξεκολλήσουν από τους Madrugada, τους Puressence, τους Garbage και τους Porcupine Tree.

www.theponys.com

HELP SHE CAN'T SWIM

Πού είναι ο ναυαγασώστης;

Σιχαίνονται τους Libertines και κυρίως τον Pete Doherty, τους αρέσει να τους συγκρίνουν με γκρουπ όπως οι Sonic Youth και οι Bis και είναι σίγουρα πολύ καλύτεροι από τους piss... συγγώνη, Bis εννοούσα. Οι Tom, Tom, Leesay και Tim γνωρίστηκαν στο πανεπιστήμιο του Southampton, όπου ήταν όλοι τους φοιτητές και φτιάζανε τους Help She Can't Swim. Αργότερα στο γκρουπ προστέθηκε και ο Lew, ο οποίος αντικατέστησε το drum machine που χρησιμοποιούσαν ως τότε. Το «Fashionista Super Dance Troupe» είναι το μοναδικό άλμπουμ που έχουν κυκλοφορήσει και το μεγάλο του μειονέκτημα (πλεονέκτημα για άλλους) είναι η διάρκεια του, που δεν ξεπερνάει τα 25 λεπτά. Περιέχει 11 πολύ καλά τραγούδια, αρκετά διαφορετικά μεταξύ τους, τα οποία θα μπορούσαν ένα προς ένα να γίνουν και Singles.

www.helpshecantswim.co.uk

LES GEORGES LENINGRAD

Ταράν! Ταράαααν!

Εδώ έχουμε μια κλασσική περίπτωση ψυχοπαθών, η οποία γίνεται αντιληπτή ακούγοντας και μόνο τους Καναδούς Les Georges Leningrad. Αν δείτε και τι κάνουν στα live τους, τότε θα σας φύγει και η παραμικρή αμφιβολία που τυχόν έχετε. Οι ίδιοι ισχυρίζονται πως είναι performers και όχι απλώς ένα μουσικό συγκρότημα. Και είναι απολύτως λογικό, αφού στα live τους καταφέρνουν, εκτός από τα περίεργα visuals και τα κοστούμια τους, να παίζουν τουρτοπόλεμο με το κοινό και να κάνουν μέχρι και ταχυδακτυλουργικά. Και όλο αυτό το σκηνικό συνδυάστε το με τη φωνή της στρίγκλας Poney P, η οποία περισσότερο τσιρίζει παρά

τραγουδάει και τους ήχους που παράγει ο Mingo L'indien, ο οποίος είναι ο κιθαρίστας-θορυβοποιός (κάπου κάπου παίζει και κιθάρα) των Les Georges. Ο Bobo Boutin είναι αυτός που κρατάει κατά κάποιο τρόπο το ρυθμό τους, συμμαζεύοντας κάπως την κατάσταση και δίνοντας ταυτόχρονα και ένα πιο dance στίλ, κυρίως στο τελευταίο τους album, το «Sur les Traces de Black Eskimo». Μπορεί ο ήχος τους να μην είναι και ο καταλληλότερος για τα γούστα των περισσότερων, αν όμως σας αρέσουν συγκροτήματα όπως οι Le Tigre, Chicks on Speed, Cobra Killer, Quit Your Dayjob και γενικά ανήκετε στο κλαμπ των ψυχικά διαταραγμένων αναγνωστών του Velvet, τότε σας τους προτείνω ανεπιφύλακτα.

www.lesgeorgesleningrad.org

WHITEY

Παιδί της Πιάτσας

Μουσικός παραγωγός με καριέρα σε μεγάλα clubs του Λονδίνου, δημοσιογράφος, ξέρει να παίζει διάφορα μουσικά όργανα και έχει κάνει remix σε μεγάλους καλλιτέχνες όπως η Kylie Minogue, οι Prodigy και οι Bloc Party. Ο κύριος Nathan J. Whitey μάλλον γνωρίζει καλά τη δουλειά και καλώς αποφάσισε να κυκλοφορήσει και κάτι δικό του. Το «The Light at the End of a Tunnel is a Train» είναι το πρώτο του άλμπουμ και σε αντίθεση με τους περισσότερους μουσικούς παραγωγούς της ηλεκτρονικής μουσικής, των οποίων οι μουσικές δημιουργίες γίνονται πράξη με ένα keyboard και ένα notebook, ο Whitey δεν διστάζει να ντύσει τις ηλεκτρονικές συνθέσεις του με φωνητικά, ντραμς, μπάσο και δυνατές κιθάρες. Μίνιμαλ ρυθμοί και στίχοι (πολλές φορές επαναλαμβάνεται μόνο ο τίτλος του τραγουδιού) που θυμίζουν από Velvet μέχρι Jesus με ένα electronica touch. Το αποτέλεσμα ένα από τα καλύτερα electro-rock-pop άλμπουμ της χρονιάς.

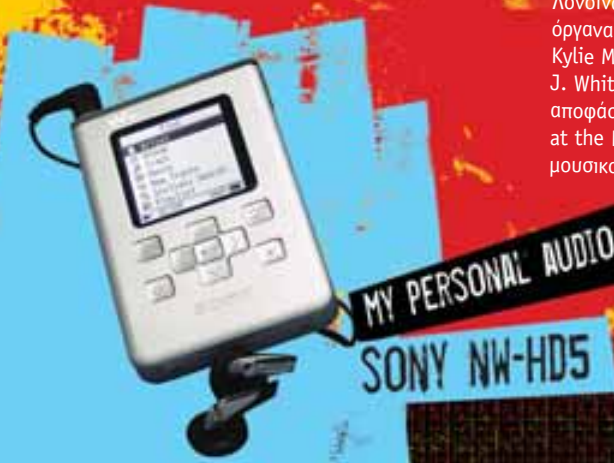
www.1234records.com

SONY

NW-HD5

Σκληρός δίσκος: 20GB (έως 13.000 τραγούδια)
Αναπαραγωγή: MP3 - ATRAC 3 plus - WMA - WAV
40 ώρες αυτονομία
Βάρος: 135gr
G-Sensor (προστασία από χτυπήματα και πτώσεις)
Χρώματα: Μαύρο/Κόκκινο/Ασημί

Νέο Network Walkman
με σκληρό δίσκο από τη Sony

SONY

I saw you accidentally after a long time.
I couldn't recognise you at once,
because you had changed a lot.

How about me?

words/illustration: Asako Masunouchi

FULL ΓΙΑ ΤΙΤΑΘ

«Μπορεί να έχεις χάσει τη δουλειά σου, μπορεί να σ' έχει παρατήσει η γυναίκα σου, όμως ξέρεις ότι υπάρχει πάντα ένα πρωτάθλημα, που αρχίζει εκεί, γύρω στο Σεπτέμβριο...»

του Αντρέα Κίχηρα

Ίσως δεν υπάρχουν πιο σοφές κουβέντες, όπως αυτές του Nick Hornby, που να περιγράφουν τόσο πετυχημένα τον κόσμο του «άρρωστου» ποδοσφαιρόφιλου. Γιατί πραγματικά, μια γλυκιά - και μάλλον ανίατη - αρρώστια ξεκινά από τη στιγμή που σε τρελαίνει οποιαδήποτε κοινωνική υποχρέωση που παρεμβαίνει στο πρόγραμμα της αγωνιστικής, ενώ εσύ θέλεις να κάνεις την ψυχοθεραπεία σου, για τη δύσκολη βδομάδα που ακολουθεί. Κι από τη στιγμή που η εβδομάδα αρχίζει, οι φάσεις των αγώνων πραγματικές ή φανταστικές, μπορούν να σου στοιχειώνουν τις κινήσεις σ' ό,τι κι αν κάνεις. Ανάλογα με την περίπτωση, ενίοτε παγώνεις το παιχνίδι, πρεσάρεις ψηλά, τρως γκολ από τα αποδυτήρια, ισοφαρίζεις στις καθυστερήσεις,...

Το πρωτάθλημα στην Ελλάδα είναι συγκινητικό, όπως όλα τα πρωταθλήματα του κόσμου. Όσο κι αν αρέσει στον Έλληνα να το υποτιμά γιατί «δε βλέπει καλή μπάλα» (ο εκλεκτικός) ή «καθαρή μπάλα» (ο τίμιος), ή «τα γήπεδα δεν είναι σαν τα ευρωπαϊκά» (ο μπον-

βιβέρ), κατά βάθος θα του έλειπε πολύ αν για κάποιο λόγο σταματούσε. Γι' αυτό είναι πάντα εκεί, κάθε χρόνο αρχίζει και τελειώνει κανονικά (δηλαδή με χίλιες δυο γκρίνιες). Πριν αρχίσουν να προσαρμόζονται στο πρόγραμμα του καναπέ, τα παιχνίδια παραδοσιακά παίζονταν Κυριακή 3 με 5 (όχι Σάββατο, όπως π.χ. σε Αγγλία, Γερμανία, Γαλλία), άρα ήταν ίσως και πιο βεβαρημένα συναισθηματικά. Ιεροτελεστιά. Μαξιλαράκι αφρολέξ για το τσιμέντο, προϊόντα που έβρισκες μόνο στο γήπεδο (Sinalco Cola), διαφημίσεις που έβλεπες και άκουγες μόνο στο γήπεδο, (οπτικά Αράθυμος). Παστέλι-μαντολάτο-πασατέμπος τα σνακ, τρανζιστοράκι για τα άλλα ματς, η ομαδάρα μας και οι «κουρέλες» μπαίνουν στο γήπεδο μαζί με τα αντιπαθητικά κοράκια. Χαρτάκια, κορδέλες και κόρνες. Η νίκη φάρμακο (Τι παιχταράδες έχουμε), η ισοπαλία πρόβλημα (γιατί δεν έκανε αλλαγές ο άσχετος) η ήττα φαρμάκι (τα κωλόπαιδα κάτσανε και χάσανε σαν κότες). Μικρό πανηγύρι σε λιτό σκηνικό, χωρίς πολυτέλειες. Για όσους δεν ήταν μέσα, το ραδιόφωνο πρόσφερε

μαγικές στιγμές: «οι παίκτες του Άρεως και του Ηρακλέους κατευθύνονται προς τη σέντρα», ή «αριστερά η μπάλα, δεξιά ο τερματοφύλακας, κατά συνέπεια έχουμε το 1-0». Για όλους, ιδανικός επίλογος ο βραδινός συναγερμός της «Αθλητικής Κυριακής». Αυτός ο μικρόκοσμος υπάρχει, λογικά φιλτραρισμένος από το χρόνο και σήμερα. Και το φετινό πρωτάθλημα θα είναι όμορφο, όπως τα προηγούμενα. Θα' χει ομαδάρες και παιχταράδες, θα' χει «καφενεία», οι παλιοί «κουρέλες» είναι οι σημερινοί «άμπαλοι» που κλοτσάνε με το καλάμι. Θα βγουν καινούριοι πτισιρικάδες, κάποιοι «παππούδες» δε θα μπορούν να πάρουν τα πόδια τους, τερματοφύλακες αϊλουροι και τροχονόμοι, θα μπουν γκολάρες, θα γίνουν ματσάρες, εντεταλμένοι διαιτητές θα κάνουν χειρουργεία, θα γίνουν παιχνίδια-χάλια, μερικοί ίσως πάλι να κάτσουν να χάσουν, προπονηταράδες θα τσακωθούν στη συνέντευξη τύπου. Θα πέσει ξύλο. Μια ακόμα φωτοτυπία... Μ' άλλα λόγια και στο φετινό πρωτάθλημα θα υπάρχει καλό θέαμα. Γιατί καλή μπάλα υπάρχει από την πρώτη κατηγορία μέχρι την τελευταία ερασιτεχνική, από τη στιγμή που υπάρχουν τα βασικά: οι παίκτες, οι ομάδες, το πάθος και η μάχη για τη νίκη, η αγάπη για το παιχνίδι και ένα ωραίο γήπεδο. Και

ωραίο γήπεδο δεν είναι απαραίτητα αυτό που έχει το βλαχο-κυριλέ μπαρ ή τα στέγαστρα, ή τα αναπαυτικά καθίσματα, αλλά αυτό που έχει την αύρα όσων κατέθεσαν το συναισθημά τους εκεί και μπορεί να διηγηθεί ιστορίες. Τα ελληνικά γήπεδα είναι ίσως από τα πιο άβολα που υπάρχουν, έχουν όμως προσωπικότητα. Με ξεχωριστή, παράδοση αρχιτεκτονική, σχεδόν κανένα δε μοιάζει με το άλλο. Και μπορεί να φαίνεται παρανοϊκό, όμως το θεωρητικά χειρότερο ελληνικό γήπεδο Α' Εθνικής, ας πούμε της Νίκαιας, υπερτερεί (π.χ.) του high-tech υπερφυσικού μωρού «Arena» της Μπάγερν Μονάχου σε συναισθηματικό φορτίο και αυτό είναι σημαντικό. Το καταλαβαίνεις άμα περνάς απέξω. Τώρα βέβαια, αν πας για να κρίνεις καθαρά τη μπάλα που παίζεται, μπορείς συνειρμικά να κάνεις παραλληλισμούς με τη μουσική. Βλέποντας π.χ. Μπάγερν-Σάλκε, το μυαλό πηγαίνει σε κάποιο σπιντάτο βερολινέζικο trance κομμάτι. Εξαντλητικός ρυθμός με χρήση υπερσύγχρονης τεχνολογίας και χιλιάδες να χορεύουν στο ρυθμό του. Το Ιωνικός-Ακράτητος μπορεί να μοιάζει περισσότερο με τους Eínsturzende Neubauten. Αργό, μακρόσυρτο, στεγνό, σε «άρρωστη» ατμόσφαιρα με ξαφνικές εξάρσεις. Κάθε τι έχει και τη χάρη του...

photo: Π. Δεληκάρης

MONTH OF PHOTOGRAPHY

Πολλά και διάφορα ενδιαφέροντα πρόκειται να δούμε στους καλλιτεχνικούς χώρους της Αθήνας από τις 19 Σεπτεμβρίου που ξεκινά ο 12ος Μήνας Φωτογραφίας. Το Ινστιτούτο Goethe (Ομήρου 14-16) φιλοξενεί το Deutschland Vita, μια έκθεση με έργα του Γερμανού φωτογράφου Stefan Moses που με τα πορτραίτα του διηγείται ιστορίες για τη Γερμανία από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι και την επανένωσή της. Θα δούμε μάλιστα και πορτραίτα προσωπικοτήτων όπως των Otto Dix, Heinrich Boll, Willy Brandt, Hans Georg Gadamer, Heiner Muller, Theodor W. Adorno, Max Schmeling, Joseph Beuys, Ernst Bloch και Gunter Grass. Το ίδιο διάστημα ο Φούρνος (Μαυρομικάλη 168) οργανώνει το Capturing Utopia και διαμορφώνει στο χώρο του ένα ουτοπικό περιβάλλον μέσα από τις ψηφιακές εικόνες πολλών Ελλήνων και ξένων δημιουργών που εκφράζουν διαφορετικές ταυτότητες για τη σύγχρονη ουτοπία. Και οι δύο εκδηλώσεις πραγματοποιούνται σε συνεργασία με το Ελληνικό Κέντρο Φωτογραφίας. Αναμένουμε με ενδιαφέρον και το πρόγραμμα των άλλων χώρων.

NEW YORK, NEW YORK!

Κι όμως έφτασε! Η πολυαναμενόμενη ανθολογία Live Through This: New York in the Year 2005 που επιμελήθηκε ο πολυπράγμων Jeffrey Deitch μαζί με την Kathy Grayson κυκλοφορεί εδώ και κάνα δίμηνο στα ράφια των βιβλιοπωλείων, ηλεκτρονικών και μη, όλης της υπηλίου. Το πολύ ενδιαφέρον αυτό βιβλίο παρέχει μια εναλλακτική ματιά σχετικά με το τι μπορεί να περιλαμβάνει η καλλιτεχνική σκηνή μιας σημερινής μεγαλούπολης όπως η Νέα Υόρκη. Στις 114 υπερμεγέθεις σελίδες του ο αναγνώστης έχει την ευκαιρία να ανακαλύψει τις διαφορετικές πτυχές της σύγχρονης αστικής κουλτούρας και κυρίως τον βαθμό που τα εικαστικά συσχετίζονται με το χώρο της μόδας, της μουσικής, των fanzine, και γενικότερα μιας underground φάσης που ξεκινά από το graffiti και το skateboard για να καταλήξει σε κολεκτίβες και τη διοργάνωση πάρτι. Η αίσθηση που σου αφήνει θυμίζει το χυμένο make-up της Courtney Love στο εξώφυλλο του κλασικού δίσκου Live Through This των Hole. Ωραία αίσθηση, δεν νομίζετε;

Jeffrey Deitch & Kathy Grayson
Live Through This: New York 2005
Εκδότης: Deitch Projects

ΠΑΙΔΙΑ, ΟΙ ΠΝΕΡΧΟΜΕΝΟΙ!

Είναι αλήθεια ότι η ιδέα μιας «νέας εικαστικής σκηνής» με Νέους Έλληνες Καλλιτέχνες (μүπως να τους ονομάσουμε κι εμείς «NEK»;) πολλές φορές φαντάζει σαν ένα placebo, ένα εικονικό φάρμακο δηλαδή, που όλοι οι εμπλεκόμενοι έχουμε την ανάγκη να καταναλώσουμε εναντίονιάς. Υπάρχουν όμως κάποιες περιπτώσεις που μόνονται με περίοιο θάρρος και ρίσκο για κάτι καλύτερο σε τύπη τη ρημαγμένη γη. Μία από τις περιπτώσεις αυτές είναι και η γκαλερί gazonpouge η οποία ανοίγει τη φετινή σεζόν με τους «Αρχόμενους», μια ομαδική έκθεση που «φιλοδοχεί να παρουσιάσει ένα δείγμα μιας νέας γενιάς ανερχόμενων εικαστικών δημιουργών». Στην έκθεση συμμετέχουν οι θαυορή βογιατζίδης, Αναστασία Δούκα, Μαριάννα Ιννατάκη, Νίκος Κανονρέλης, Βασιλης Καραύκ, Ανδρέας Κασάπης, Κωνσταντίνος Λαδιανός, Σίφης Λυκάκης, Ροσίνα Μπαλτατζή, Δάφνη Μπαρμπανταρωπούλου, Ντόρα Οικονόμου, Διαμαντής Σωτηροπούλος και Στέλιος Φαϊτάκης. Ραντεβού λοιπόν στη Βικτωρος Ουγκώ στις 15 Σεπτεμβρίου!

gazonpouge
Βικτωρος Ουγκώ 15, Αθήνα, 104 37, τηλ. 210 5248077
Διάρκεια έκθεσης: Πέμπτη 15 Σεπτεμβρίου - Πέμπτη 6 Οκτωβρίου 2005
Ώρες λειτουργίας: Τρίτη - Παρασκευή 12:00 - 20:00, Σάββατο 12:00 - 16:00

Φούρνος - Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό
Μαυρομικάλη 168
29 Σεπτεμβρίου - 7 Οκτωβρίου
18:00-22:00
Είσοδος ελεύθερη

BIENNALE DE LYON 2005

Ως γνωστόν, ο φετινός Σεπτέμβρης σφύζει από Μπιενάλε. Αν μπορούσαμε να πάμε σε μία από αυτές, μάλλον θα κατευθυνόμασταν προς Γαλλία μεριά. Όχι τίποτα άλλο, αλλά για να δούμε πως είναι να «Βιώνεις τη διάρκεια». Κάπως έτσι επέλεξαν να ονομάσουν οι επιμελητές Nicolas Bourriaud και Jerome Sans την έκθεση της 8ης Μπιενάλε της Λιόν που ανοίγει τις πόρτες της στις 14 Σεπτεμβρίου και θα διαρκέσει μέχρι και το τέλος Δεκεμβρίου. Αντιπαραθέτοντας τη δουλειά 58 καλλιτεχνών, τόσο παλαιότερων (Andy Warhol, La Monte Young, Tom Marioni) όσο και νεότερων (Jim Lambie, Martin Creed, Kendell Geers) οι δύο επιμελητές επιχειρούν να αναθεωρήσουν ή έστω να ξαναρίξουν μια ματιά στην επίδραση που έχει η counterculture της δεκαετίας του '70 πάνω στις τωρινές αναζητήσεις αρκετών καλλιτεχνών. Εξάλλου, όπως τονίζουν και οι ίδιοι «η Μπιενάλε αυτή θέλει να επαναβεβαιώσει ότι ένα έργο τέχνης είναι πρωτίστως ένα γεγονός και μετά ένα μνημείο ή μια απλή μαρτυρία». Όπως και να 'χει, ακούγεται ενδιαφέρον!

Για περισσότερες πληροφορίες: www.biennale-de-lyon.org

METAL LIKES STORIES!

Peace sells... but who's buying. No prayer for the dying, If you want blood, you've got it, No rest for the wicked! Δεν πάνε και πολλά χρόνια από τότε που το Heavy Metal έσκασε σαν κομύτη πάνω στις εφηβικές ψυχές (μας) κάνοντας θρύψαλα την ιδέα μιας έλλογης τάξης πραγμάτων. Οι Μεταλλικές Ιστορίες του Γιάννη Γιαννακάρωνη είναι μια συλλογή από ιστορίες και ποιήματα που, όπως λέει ο ίδιος ο συγγραφέας, αποτελούν «μια ειλικρινή κατάθεση ψυχής», τουτέστιν μιας αυθεντικής μεταλλικής ψυχής. Αναμειγνύοντας τη λογοτεχνία φαντασίας και τρόμου (Edgar Allan Poe, Stephen King, H.P. Lovecraft, J.R.R. Tolkien) με τη στιχουργία της αγαπημένης του Heavy Metal μουσικής ο πρωτοεμφανιζόμενος συγγραφέας παραδίδει ένα «εξαιρετικά ενδιαφέρον» ανάγνωσμα το οποίο, όπως ίσως θα έλεγε και ο μελετητής Dick Hebdige, πραγματεύεται με σοβαρότητα και γνώση ένα είδος υποκουλτούρας το οποίο παραμένει ακόμη ανεξερεύνητο από τους σύγχρονους έλληνες λογτέχνες και μυθιστοριογράφους. Όσο για εσάς τους αναγνώστες, ακόμα κι αν δεν έχετε το Χέβι Μέταλ στις ψυχές και στην καρδιά σας οι Μεταλλικές Ιστορίες θα καταφέρουν να σας αγγίζουν με τον πειραματισμό, την τρυφερή σκληρότητα και, φυσικά, την ειλικρίνιά τους. HELTER SKELTER!

WEB OF SOUND

Το Gagarin 205 Live Music Space ξεκινά τη φετινή περίοδο με ένα ξέφρενο garage festival, στις 30 Σεπτεμβρίου, με τη συμμετοχή του θρυλικού Sky Saxon και του ιστορικού συγκροτήματος των Seeds, ενός ονόματος που δε χρειάζεται συστάσεις, αφού για τους φίλους της rock'n'roll μουσικής αποτελεί, ακόμα και σήμερα, σαράντα περίπου χρόνια μετά το πρώτο ξεκίνημά τους, σημείο αναφοράς. Η Βραδιά θα εξελιχθεί σε πραγματικό party, μιας και το σπουδαίο αμερικάνικο group θα πλαισιώσουν τρεις από τις καλύτερες μπάντες της εγχώριας garage σκηνής, οι ψυχεδελικοί, μα ταυτόχρονα δυναμικοί, Yesterday's Thoughts, οι εκρηκτικοί Teddyboys From The Crypt και τα «τρελά» κορίτσια των Meanie Geanies!!!

Gagarin 205
Παρασκευή 30 Σεπτεμβρίου
Ώρα έναρξης: 21.00
Τιμή εισιτηρίου: 22 euro
Στο ταμείο: 25 euro

DO THE VELVET!!

στα παρακάτω σημεία

καφέ - bar - εστιατόρια

Κέντρο: Booze, Κολοκοτρώνη 57, | Obi-Χοροστάσιο, Σκουλενίου 2 Πλατ. Κλαυθμώνος, | Polis, Πεσματζόγλου 5 (στοά βιβλίου), | Pop, Κλειτίου 108, | Toy, Καρύτση 10, | Πριζα, Χρ. Λαδά 1 & πλ. Καρύτση, | Το Χρώμα, Λέκκα 8 & Καραγεώργη Σερβίας, **Εξάρχεια:** After Dark, Διδότου 31, | Cafeina, Κιάφας 6, | Decadance, Βουλγαροκτόνου 69, | Floral, πλ. Εξαρχείων, | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μπενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μπενάκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44, | Διπλό, Θεμιστοκλέους 70, | Ερωδός, Καλλιδρομίου 62, | Καφεκούτι, Σόλωνος 123, | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38, | Πεννηταπέντε, Καλλιδρομίου 55, | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48Α, | Πωλείται, Κωλέττη 9, | Χάρτες, Βαλτετσίου 35, **Νεάπολη:** Τραμ, Μαυρομικάλη 168, **Κολωνάκι:** Closer, Σίνα 21, | Mommy, Δελφών 4, | Tribeca, Σκουφά 44, | Εν Δελφοίς, Δελφών 5, | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **Μοναστηράκι:** Το Κουτί, Ανδριανού 23, **Θησείο:** Space, Ηρακλειδών 14, | Αψέντι, Ηρακλειδών 19, | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12, | Ισοtheka, πλ. Αβυσσινίας 3, | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2, | Μορφή, Ηρακλειδών 36, | Πιλ-Πουλ (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου, | Stavlos, Ηρακλειδών 10, | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **Πειραιώς:** Bios, Πειραιώς 84, **Ψυρρή:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4, | Guru Bar, πλ. Θεάτρου 10, | Loop, πλ. Αγ. Ασωμάτων 3, | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65, | Spirit, Μισούλη 13, | Yoga Bala, Πρίγα Παλαμήδου 5 - 7, | Αρόδον, Μισούλη 22, | Ψύρρα, Μισούλη 19, **Γκάζι:** Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60, | Γκαζάκι, Τριπτολέμου 31, | Νηπιαγωγείο, Κλεάνθους 8, | Mad, Περασφώνης & Δεκελίων 12, | Mamaca's, Περασφώνης 41, | Tapas, Τριπτολέμου 44, **Καισαριανή:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **Παγκράτι:** Μπρίκι, Φρύνης 18, **Πειραιάς:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλέους 154, | Un mundo, Υψηλάντου 176, **Φιλοθέη:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **Χαλάνδρι:** Blue bar, Μεσολογίου 8, κεντρική πλ. Χαλανδρίου

Κέντρο: Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομικάλη 15, | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11, | Ορφανίδης, Κολοκοτρώνη 27, | Σόλωνος Records, Καπλανών 14, **Εξάρχεια:** Vinyl microstore, Διδότου 34, **Κολωνάκι:** Antonios Markos, Σκουφά 21, | Cake, Ηροδότου 13, | Energie, Σκουφά 29, | .Lak, Σκουφά 10, | Nine Below, Τσακάλωφ 16, | Rere Papa, Σκουφά 62, | Rora Lavada, Σόλωνος 42, | Το Βρακί, Σκουφά 50, **Μοναστηράκι:** Mr. Vinylios, Ηφαίστου 24, **Ψυρρή:** Central Hair Company, Πρίγα Παλαμήδου 3, | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 16, | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού, | Mofu, Σαρρή 28, | Occhi, Σαρρή 35, **Άνω Πετρώλωνα:** Loopsnoo Records, Αχαίων 24, **Πλωφάδα:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26, | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **Παγκράτι:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως, **Νέα Σμύρνη:** Record House, Ομήρου 46

καταστήματα

βιβλιοπωλεία

Κέντρο: Πολιτεία, Ασκληπιού 3, **Εξάρχεια:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35, | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **Κολωνάκι:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **Θησείο:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **Μεταξουργείο:** Futura, Βικτωρος Ουγκώ 15, **Πειραιάς:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56

σκολές

Κέντρο: Άστρ, Καραϊ 4, **Φιξ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **Νεάπολη:** Αλφαβίλ, Μαυρομικάλη 168, **Πλ. Αμερικής:** Άτακα 1 - 2, πλ. Αμερικής 5

σινεμά

Νεάπολη: Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **Ψυρρή:** Akto, Κραναού 3, **Ζωγράφου:** Focus, Παπάγου 112, **Πειραιώς:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256, **Υμηττός:** Leica, Υμηττού 243

Κέντρο: The apartment, Βουλής 21, | Καππάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, **Εξάρχεια:** Chear Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **Νεάπολη:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, Αρματολών & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικάλη 168, **Πλ. Βικτωρίας:** Ηώς, Χέυδεν 38Α, **Κολωνάκι:** Millesiori Art Space, Χάρητος 29, | Καλφαγιάν, Καψάλη 6, **Θησείο:** Bernier / Eliades, Επταχάλκου 11, | Ελένη Κορωναίου, Μητσαίων 5 - 7, | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **Μεταξουργείο:** Gazon Rouge, Βικτωρος Ουγκώ 15, | Vamiali's, Σάμου 1, **Ψυρρή:** a.antoniopoulou.art, Αριστοφάνους 20, | Art Tower Agora, Αρμόδιου 10, Βαρβάκειος Πλατεία, | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20, | Els Haparrpe, Μελανθίου 2, | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3, | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6, | Xirras Gallery, Σοφοκλέους 53Δ, | Α.Δ., Παλλάδος 3, | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7, **Παγκράτι:** Το Μήλο Τεχνχώρος, Αμύντα 11, **Νέο Ψυχικό:** Ιδρυμα ΔΕΣΤΕ, Ομήρου 8, **Νέα Σμύρνη:** B.I.G., Τραπεζούντας 44

χώροι τέχνης

Για θεατές που αναζητούν κάτι το διαφορετικό από τον κινηματογράφο."

NEW STAR
ΕΛΛΗΝΙΚΗ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ, ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΗ

ένα αισθησιακό
παραμύδι
βίαιας ομορφιάς

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΕΝΕΤΙΑΣ
ΒΡΑΒΕΙΟ NETPAC

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΣΑΝΤΑΝΣ
ΒΡΑΒΕΙΟ WORLD CINEMA

ΦΕΣΤΙΒΑΛ FANTASPORTO
ΕΙΔΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ
ΒΡΑΒΕΙΟ Α' ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΡΟΛΟΥ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΟΡΟΝΤΟ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ
ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΡΟΤΕΡΝΤΑΜ

το Νησί

ένα αξέχαστο σοκ από τον Κιμ Κι Ντουκ

ΑΠΟ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

Συνεχίζεται για 20^η εβδομάδα
η ταινία έκπληξη του Αντρές Γούντ

machuca

Ύμνος στην φιλία και ελπίδα
για ένα πιο δίκαιο κόσμο

ΔΙΑΝΟΜΗ NEW STAR : ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 13 17671 ΚΑΛΛΙΒΕΑ ΤΗΛ: 210 9512991, 2109512981 FAX: 210 9566245

makeyourvideo

video.art.seminars

4μηνα τμήματα. Δημιούργησε το δικό σου video art.

Παρουσίαση του τμήματος Video Art:

Μικρό Πολυτεχνείο/Δευτέρα 3 Οκτωβρίου/7.00 - 10.00 μ.μ

Start! '05

Έκθεση Αποφοίτων 2004 - 05

Φούρνος - Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό

Μαυρομιάλη 168, Τ: 210 64 60 748

Διάρκεια Έκθεσης: 29 Σεπτεμβρίου - 07 Οκτωβρίου